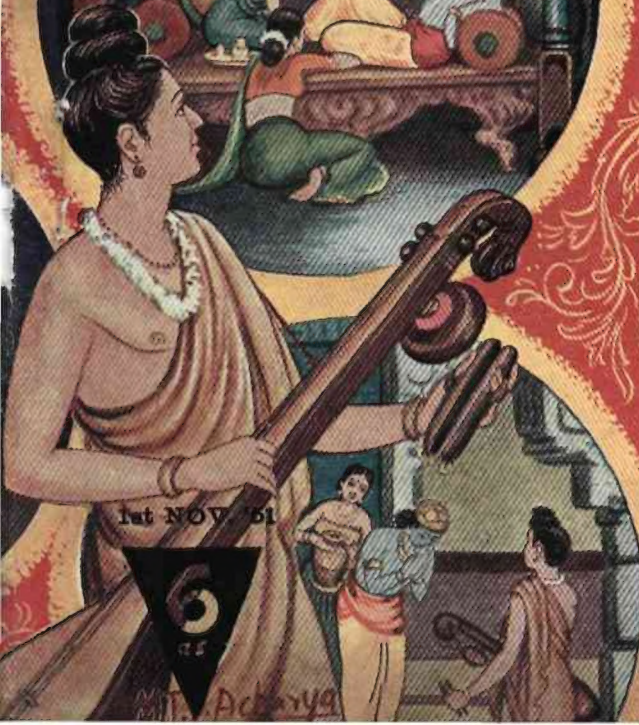

చందమామ

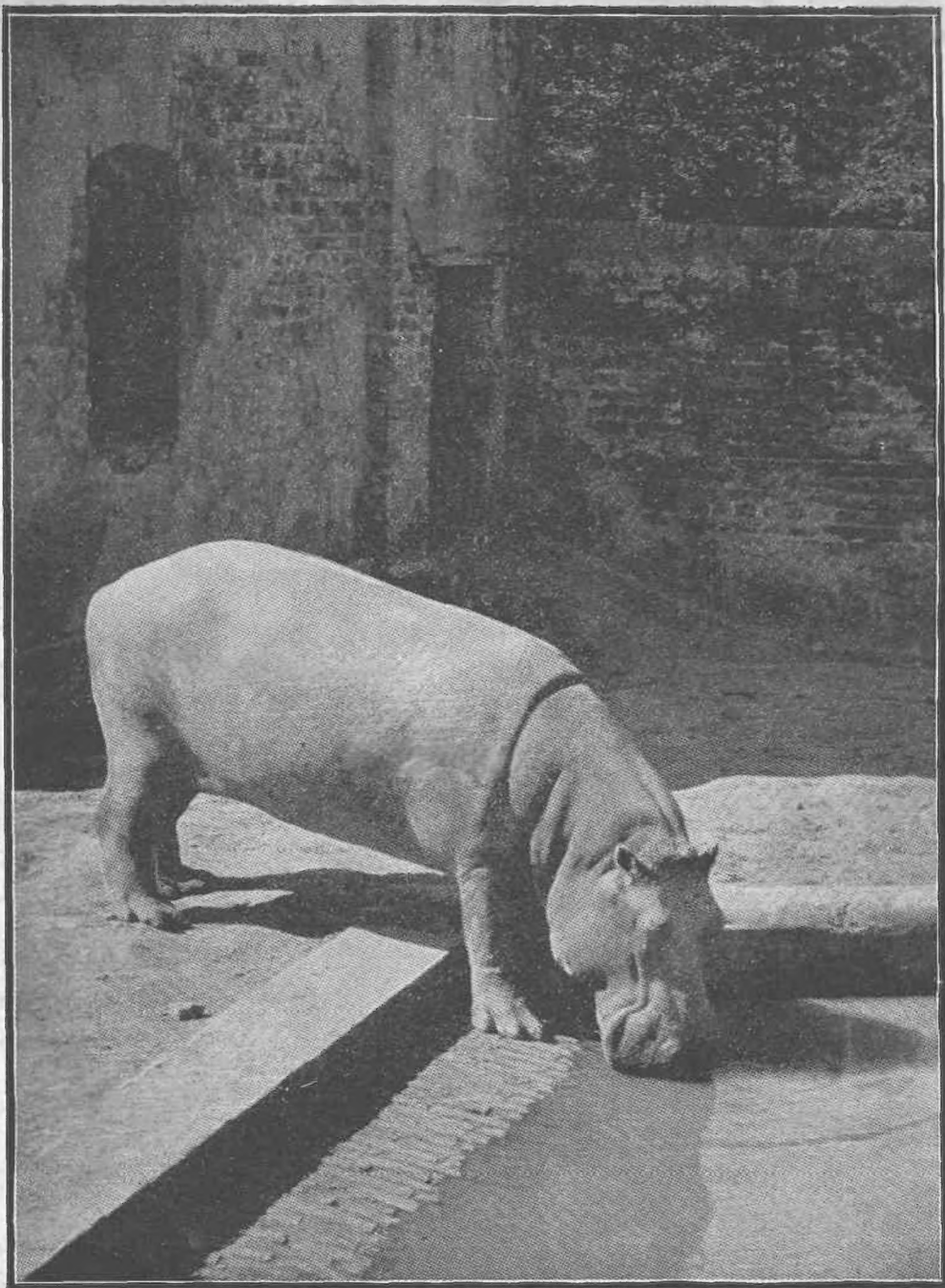
విల్లల కథల మాసపత్రిక

1st NOV '61

Aditya

Chandamama, Nov. '51

Photo by T. Suryanarayana

నీళ్లంటే వాచి

బితే జగత్తులో 'కావ్య గౌరవమును'
సంపాదించగల కళానృప్తి
వాహినీవారి

మల్లీశ్వరి

నూడియో
వాహినీ

నిర్మాత-దర్శకుడు
బి.ఎం.ఎ. రెడ్డి

త్వ ర లో వ న్ను న్న ది

Sole Distributors
THE VAUHINI PICTURES LTD.
MADRAS...VIJAYAWADA...GUNTAKAL

ఆరోగ్యానికి, రుచికరానికి

పూజలకు, వివాహాలకు

గడియారం మార్కు

కర్పూరము

ఉపయోగించండి

గోపాలజీ హౌస్ టి. కె. కో.
హం. గోపాలజీ హౌస్ టి. కె. కో.
హం. గోపాలజీ హౌస్ టి. కె. కో.

డోంగ్రే గారి

బాలామృతం

బలహీనమైన బిడ్డలకు పుష్టియున్నది.
వండ్లు మొలచేటప్పుడు అయ్యే విరేచనములు
విరిచి, చలముచు ఆరోగ్యము నిచ్చును.

K. T. Dongre & Co., BOMBAY-4

శాస్త్రి పెన్ వర్క్ టెనాలి

దీపావళి శుభ సందేశం

పల్నాడు
సినిమా

శ్రీమతి వ్యవహార
ప్రభుత్వం... కలెక్టరీ... మునిసిపల్... కౌన్సిల్...
శ్రీమతి వ్యవహార, నిర్మాణం

శ్రీమతి వ్యవహార

సాహసం

మైక్స్... మార్కెటింగ్... రిజిస్టర్డ్...

రిజిస్టర్డ్

అంధా, సిడెడ్, నైజామ్, ఉత్తర ఇండియాలోని డిస్ట్రిబ్యూటర్లు:

చమ్రయా టాకీ డిస్ట్రిబ్యూటర్స్,

విజయవాడ - గుంతకల్ - సికింద్రాబాద్

De Chane's MEDICINE CHEST

అపాయకరంగా పరిణామించగల
వ్యాధులను, తరుణంలో నిరోధించగల
గి మందులున్న యీ పెట్టె ప్రతీయంట
ఉండదగినది. మిత్రమం చేసికొని
ఉపయోగించవచ్చు. వాడుకలో
పొరపాటు జరిగినా ప్రమాదం లేదు.

THE MEDICINE CHEST
eight, simple, effective
Remedies...

ఇండియాలోని అన్ని డిస్ట్రిక్టు కౌన్సిల్స్,
ధర్మపంథుల నిరివిగా వాడుతున్నవి.

J. & J. De Chane

REGENCY ROAD, HYDERABAD - 28

పిల్లలంటే తల్లులకు తీపి
పిప్పరమెంట్లు పిల్లలకు తీపి

తెయ్యని పిప్పరమెంట్లు

M.A.P. INDUSTRIES
TONDARPET, MADRAS. 21

కొందరు తల్లులకు ఇది తెలియదు!

నీకు హాయిగా లేనప్పుడు, నైగుడ్ల నీకు కాదను
 బిల్లిచి లేను, నీవు ఏడుస్తుంటే, నీవు చిరచిరలాడు
 తున్నావని అంటారేమి? నీకు కావలసినదంతా
 ఏమిటి? నీళ్లు పోసిన తరువారే, గుడ్డలను
 మార్చినప్పుడు, బాప్స్ లేదా పొడరును
 రాయటమే, అప్పుడు నీకు చాల కులాసాగా
 ఉంటుంది. ప్రపంచంలో కెల్లా అతి మృదు
 వైన ధర్మముల కొరకే ఈ బాప్స్ లేదా పొడరు
 పొడరు తయారైనదని మీ అమ్మకు
 ఏర్పడరా ఎందుకు చెప్పురు! అది తిరిగి
 మీ అమ్మ తప్పుకా దానిని వాడు
 కుందని నేను నమ్ముతాను

అమ్మా!

నీ బిడ్డ ఏదాడంటే అతని! హాయిగా లేనప్పుడు మీకు
 బాప్స్ లేదా పొడరును రాయండి. అది యింట్లో బాలంత
 పని చేస్తుంది! బాప్స్ లేదా పొడరునుగల ప్రత్యేక దిను
 కులు మృదువైన ధర్మములకు సరిపడి వాటిని కార్తి విచ్చుకు
 అందువల్లనే చాలమంది తల్లులు (మరియు తండ్రులూ!)
 తమకు కూడ దీనిని వాడుతున్నారు. కేదే ఒకటిమ్మ
 కొనుదు—పాపాయికి, మీకూ!

పాపాయి! అత్యుత్తమము—మీకూ అత్యుత్తమము

Johnson's జాన్సన్స్
 Baby Powder
BABY POWDER లేదా పొడరు

వి. కె. ఎ. (ఇండియా) లిమిటెడ్

శ్రీరంగంపేటలోని జాన్సన్స్ బిబి పౌడర్ ఫ్యాక్టరీలో తయారు చేయబడినది. ఇది కొరియన్లదే.

న మ్మిక ! . . .

అత్యుత్తమమైన టాయిలెట్ నబ్బులో
ఏమేమి మీరు కావలెనంటారో, అవన్నీ
మైనూరు శాండల్ నబ్బులో
కలవని నమ్మకముగా చెప్పగలము

ప్రతిచోట దొరుకును

గవర్నమెంటు సోప్ ఫ్యాక్టరీ
బెంగుళూరు

వెలువడినది ! వెలువడినది !

అపూర్వ సంగీత గ్రంథము

గానకళాబోధిని

సంగీతమును ప్రాతంభమునుండి రాశాలాప
నలు, కల్పనస్యతములవరకు నేర్పుకొను
వారికిని, లోయర్, హయ్యర్ గ్రేడ్ పరీక్షలకు
పోవు విద్యార్థులకు శాస్త్రము, ప్రాక్టికల్
గ్రాఫులతోను పథకములతోను విపులముగా
వ్రాయబడినది. 8½ × 5½ (డెమ్మి 1/8)
పైజులో 750 పేజీలుగల పుస్తకము. గ్లెజు
కాగితముపై ముద్రింపబడిన పూర్తి క్యాలికో
బైండు పుస్తకము వెల రు. 10/-లు.
పోస్టేజి ప్రత్యేకము.

పలయువారు :

బాలసరస్వతీ బుక్ డిపో

పోస్టు బాక్సు నెం. 3, కర్నూలు

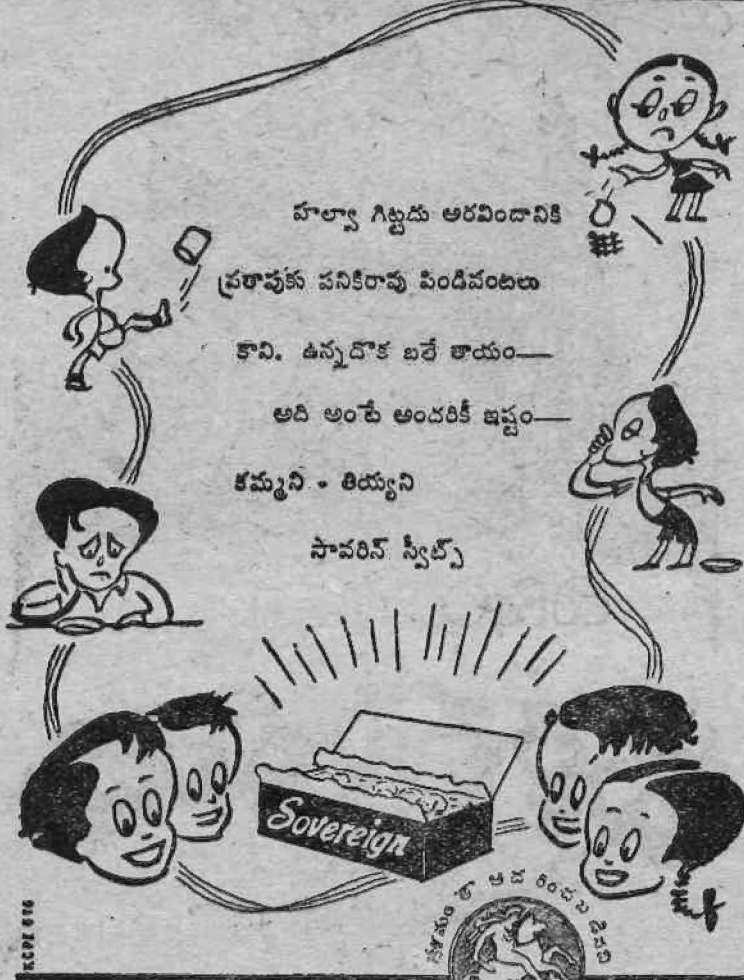
చందమామ

చందాదారులకు మనవి

చందమామ ప్రతినెల, శతనెలాఖరులోనే
చందాదారులకు పోస్టు చేయబడును.
కాపీ చేతనివిడల మొదటి అరుకారీఖుల
లోగా తమ పోస్టాఫీసులో విచారించి,
మాకు తెలియజేయాలి. 10 ప కాపీలు
తరువాత వచ్చు కంప్లెంట్లు అమోదింప
బడవు. శతచినమాసములలో శేతలేదనే
కంప్లెంట్లు శమనింపబడవు.

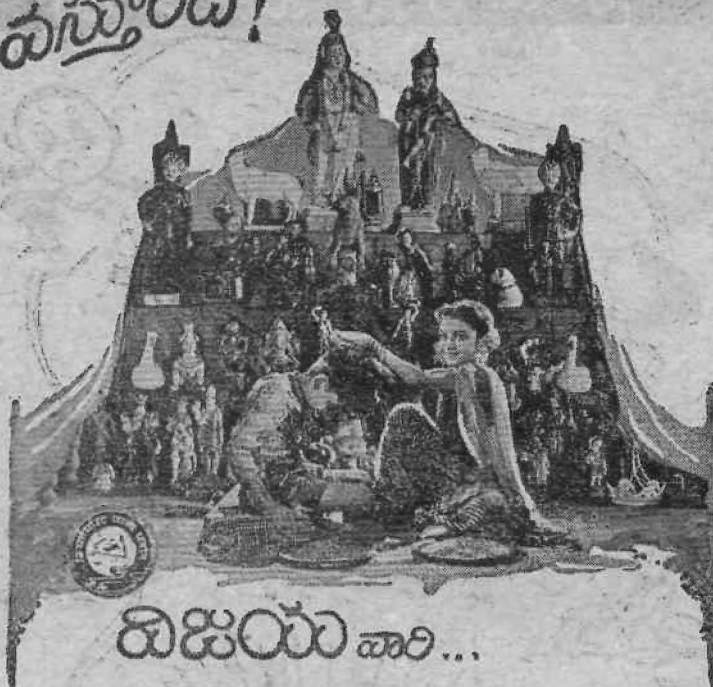

సావరిన్ సూక్తులు

సావరిన్ స్వీట్స్

వస్తూంది!

దిజయ్ వారి...

పళ్ళె చేసి చూడండి

నిర్వహణ...

నాగిరెడ్డి-చక్రపాణి

డైరెక్టర్స్

ప్రసాద్

చందమామ

సంపాదిండు : చక్రపాణి

దీపావళి అమావాస్య ఎంత ముఖ్యమైనదో ఆ వెంటనే వచ్చే కార్తిక శుద్ధ పున్నమి కూడా మనకు అంత ముఖ్యమైనదే. దీనికే త్రిపురపుర్ణిమ అని పేరు. ఇతే ఈ పుర్ణిమకు ఈ పేరు ఎలా వచ్చింది? అని ప్రశ్న. పూర్వకాలమందు త్రిపురాసురుడనే ఉన్నది. రాక్షసరాజు ఉండేవాడు. అతడు నారదమహర్షి గన్న శంకరుని కిర్తి విన్నాడు. విని, కైలాసపర్వతం మీదికి ఎత్తి వెళ్ళాడు. శంకరునికి త్రిపురాసురుడికి మధ్య మాడు రోజులపాటు ఘోర యుద్ధం జరిగింది. రాక్షస త్రిపురాసురుణ్ణి సహరించాడు. అ పున్నమికి త్రిపురపుర్ణిమ అని రాక్షసరాజు సహరించబడిన ఆ పున్నమికి శుభాదికము ఉన్నది. ఈ విధంగా జయించిన శుభాదికము ఉన్నది. అదే ఈ పుర్రాత్మవం. ఈ పున్నమినాడు ప్రతి శివాలయంలోనూ కొర్రులు పాతి, వాటికి గడ్డి మట్టబెట్టి, జ్వాలలు వెలిగించి అందిస్తారు.

సంపుటి 9

నవంబర్ '51

సంచిక 5

దీపావళి

బేగంనగరపు జమీందారు ఒక
అలీనవాజును హతాశుడైయుడు.
పేదసాదలకు, దిక్కులేని వా
రందరి కాతడు కడు ఆత్మీయుడు.

పోషిస్తాడు దీను లందరిని
శంటి రెప్పలా, బిడ్డలమాదిరి.
అందువల్లనే జనులందరికి
అతడంటే బహు అభిమానం మరి.

ఆ ఊళ్ళోనే రామిశెట్టి అని
ఉన్నాడొక్క డబ్బుగల కోమటి.
అప్పుకోస మెప్పుడూ కాచుకొని
ఉంటా రెందరెందరో వాకిట.

చుట్టుపట్ల పల్లెలవారందరు
పేదలె బన, మోతుబరులైనా
అతనిముందు చెయిజూచకతప్పదు,
లోంగక తప్పదు ఎప్పుడైనా.

అతనిచేతిలో చిక్కి ఎందరో
నాశనమై పోయారప్పడగక.
ఇతరులటుంచి, అలీనవాజుకే
తప్పలేదు అతనిని ఋణమడుగక.

శెట్టి కప్పబడిపోయా డాయన,
రాబడిలో నుంతైనా మిగులదు.
దీనయాచకుల కక్కడ తప్పక
ఒక దమ్మిడి ఎక్కడా పిగలదు.

అప్పు పెరిగి వడ్డీపై వడ్డీ
జమీందారు కొంపకు ఎసరైనది.
తాఃట్టులోనున్న ఆస్తంతా
ఒకవిధాన శెట్టికి పరమైనది.

'ఏమున్నది? మన జమీందారువని
జంతటితో సరి' అన్నా రందరు.
దిక్కులేని పక్షుల మైనామని
పేదలు, అశ్రితులెందుకు కుందరు ?

వచ్చిందింతలోన దీపావళి,
వెలిగిందింటింటా దీపావళి.
శ్యామశర్వరీలతాశాఖికల
విచ్చిందమల కనకకుసుమావళి.

బాజానంచా కాల్చే పిల్లలు
ఎచటచాదినా వెలుగులు, రవ్వలు.
ప్రతి మొరొన నంతోపపు కళలే,
ప్రతి ఇంట్లో మార్కెట్ నవ్వులు.

హయారూఢుడై జమీందారు తన
గ్రామంలో వేడుక చూడమని
వెడలినాడు, ఋణ మూలంగా తన
కే ఉత్సాహం లేనప్పటికిని,

సెట్టి ఇంటివెపునే మరలినా
దతమ అలాగే వేడుక చూస్తూ,
అతనిని చూచి సెట్టి పరుగెత్తుక
వచ్చాడంగలు పెద్దవివేస్తూ.

‘చాలా రోజుల కిటు వచ్చా’రని
ఎంతో అప్యాయతతో అతనిని
తీసుకపోయా డింటిలో పలికి
చేతులు బలవంతాన పట్టుకొని.

సెట్టి గృహం దేదీప్యమానమై
వెలుగుతోది వైభవ నిలయంగా,
జమీందారు కెన్నే మర్యాదలు
గావించాడు అతడు వినయంగా.

జమీందారు అశ్చర్యచకితుడై
పోయాడి మర్యాద ఏమిటని.
అనుకోన్నాడిది అంతా బహుశా
దబ్బుమాట అడిగేందుకు వత్తని.

కొంతసేపటికి అతడు సెట్టిని
సెలవడిగా డిక నేపొతానని.
సెట్టి పడమటింట్లో కెళ్ళాడు
దండిగో నేవస్తున్నానని.

లోపలనుంచి అత డేవో
కాగితాలు చేగనివచ్చాడు.
దగ్గరనున్న దీపశిఖలోనే
వాటిని త్వరగా ముట్టించాడు.

‘ఏమి పనయ్యా? అది నానోటని’
జమీందారుగా రరచేలోగా,
అంతా బిపోయింది క్షణంలో
కాగితాలు బూడిదయిపోగా.

‘ఋణవిముక్తులక మీరలు, ఇడిగో
ఇది నా సత్యమైన దీపావళి’
అని పలికాడు సెట్టి తేజోమయ
మై వెలిగిందాతని ముఖమండలి.

కన్నులు చెమ్మగిల్లి ‘యా అల్లా!’
అని నవాజు తలవంచా డప్పుడు.
ఇద్దరి హృదయాల్లో భగవంతుడు
ఒకే జ్యోతి వెలిగించా డప్పుడు.

ఒక యింటిముందు ఆరేళ్ల కుర్రవాడొకడు తల్లిప్రక్కన ఆడుకొంటూ వున్నాడు. వానితో ఉరిడే నేస్తం ఒక ఎనిమిదేళ్ల పిల్లవాడుకూడా ఆడుకొంటున్నాడు. వాళ్లు ఆలా ఆడు కొంటూవుండగా తల్లి యింటిలోపలికి వెళ్లి రెండు రొట్టెముక్కలు తీసువచ్చింది.

“నాయనా!—ఈ ముక్క నుపు తీసుకో, అది నీ నేస్తానికివ్వు” అంటూ, పెద్ద ముక్క కొడుక్కి, చిన్నముక్క తోడి కుర్రవాడికి వుద్దేశించి ఇచ్చింది.

ఐతే, ఆమె అనుకున్నట్లు గాక, అతడు పెద్దముక్క నేస్తానికిచ్చి, చిన్నముక్క తను నోట్లో వేసుకున్నాడు. ఇది చూచి తల్లి ఆశ్చర్యపడింది.

‘ఇదేమిటా నాయనా!—ఇలా చేశావేమిటి? పెద్దముక్క నిన్ను తీసికోమంటే ఆ అబ్బాయికి ఇచ్చావేమిటి?’ అని అడిగింది. అందుకు ఆ కుర్రవాడు ‘అమ్మా! ఈ పిల్లవాడిని నా అన్నగా చూచుకోవాలని చెబితేవే వెనక, జ్ఞాపకం లేదా! న్యాయ ప్రకారం మరి, పెద్దవానికి పెద్దముక్క, చిన్నవానికి చిన్నముక్కేకద వస్తుంది? ఇందులో ఆశ్చర్యపడవలసిన విషయమేమున్నది?’ అని ఎదురుప్రశ్న వేశాడు.

ఈ మాటలకు ఆమె చాలా సంతోషించింది. అంతటి పిన్నవయసులోనే న్యాయా న్యాయ విచక్షణ జ్ఞానం కలగటం, అన్నగా ఎంచుకున్న పెద్దవానికి పెద్ద రొట్టెముక్క ఇచ్చి, తను చిన్నముక్క తీసుకోవటం, తల్లికి అమితమైన ఆనందాన్ని కలిగించింది.

ఈవిధంగా తల్లిని సంతోషపెట్టి ఆమె దీవనపొందిన ఆ పిల్లవాడే, మొదట అధ్యాపకుడుగావుండి, తరవాత బొంబాయి హైకోర్టులో జడ్జిపదవి నలంకరించి, అద్భుత మయినటువంటి అపూర్వమయినటువంటి తీర్పులు దిద్దిన ప్రతిభాశాలి, న్యాయమూర్తి మహదేవ గోవింద రెండే.

దస్తరా పండుగలలో ఒక చిట్టితల్లి చక్కటి బొమ్మలకొలుపు పెట్టుకుంది. ఆ కొలుపులో పుదుచ్చేరిబొమ్మలు, నక్కపల్లిబొమ్మలు, కొండపల్లిబొమ్మలు, చందనపుబొమ్మలు, గాజుబొమ్మలు, సెల్యాలాయిడ్ బొమ్మలు, ప్లాస్టిక్ బొమ్మలు, రబ్బరు బొమ్మలు, రకరకాల బొమ్మలన్నీ ఉన్నాయి. దేవుళ్ల బొమ్మలున్నాయి. గాంధీ, నెహ్రూ బొమ్మలున్నాయి. పక్షుల బొమ్మలున్నాయి. జంతువుల బొమ్మలున్నాయి. కొలుపులో మెట్టుమీద మెట్టు పది మెట్టున్నాయి. రెండో మెట్టుమీద అన్నీ జంతువులబొమ్మలే.

చిట్టితల్లి అమ్మ పండగ పదిరోజులూ ఏవో ఆప్పచ్చులు చేసేది. అప్పమినాడు మిఠాయి చేసింది. చిట్టితల్లికి మిఠాయి అంటే మహా ఇష్టం. పేరంటానికి వచ్చిన వాళ్లకి ఇచ్చినప్పుడల్లా తనుకూడా ఒక ఉండ గుటుకాయి స్వాహా చేస్తూండేది.

తినగలిగినన్ని తిన, ఇంక తినలేక ఒక ఉండ మిగిలితే దాన్ని రాత్రి బొమ్మల కొలుపులో జంతువులున్న మెట్టుమీద దాచుకుంది. తెలియకుండానే ఆ మెక్కు నిద్రపట్టేసింది.

చిట్టితల్లితోబాటు బొమ్మలుకూడా నిద్ర పోయాయి గాని, ఒక్క గంటసేపటికల్లా ఆవిలేచేశాయి! లేచేసరికి, అంతకుముందు ఆక్కడ చిట్టి దాచుకున్న మిఠాయి ఉండ ఏమైందో గాని, కనపడలేదు.

ఆ ఉండ పోయినట్లు కొయ్యగుట్టమే మొదట కనిపెట్టింది. కనిపెట్టి, గాజుగాడి దతో 'ఎంతపని తమ్ముడా! మన చిట్టితల్లి దాచుకున్న మిఠాయుండ కనపడలేదు సుమా!' అన్నది.

'ఎంత మాటన్నావు! గడ్డి గాదం తిని పొట్టపోసుకునే నేను మిఠాయికి ఆకపడ తానా? ఇంతకి మన చిట్టితల్లి దాచుకున్న

ఉండ తినేస్తానా? నే నేపాపం ఎరగను అన్నయ్యా! అంది గాడిద.

‘ఏం పెట్టి? నువ్వేమంటావ్?’ అంది గుఱ్ఱం. అందుకు గడ్డపెట్టి ‘శివశివ! ఏ పాలో, మీగడో ఐతే కక్కుర్తి పడతానే గాని, మనల్ని నచ్చి నిద్రపోతున్న చిట్టతల్లి మిరాయి కాజేస్తానా?’ అంది.

అడక్కుండానే రబ్బరు ఎలుక ముందు కొచ్చి ‘చిట్టతల్లికి ద్రోహంతలచిన దుర్మార్గు లెవరోగాని, తెలుస్తే పుటుక్కున తోకకొరికి మూడుముక్కలు చెసేద్దును!’ అంది.

దూది కుందేలు మట్టితోడేలును అను మానించింది. ఆ సంగతి కనిపెట్టి తోడేలు,

‘నాకు అకలి ఎక్కువ అన్నమాట నిజమే. కాని ఈ మిరాయి నేను ముట్టుకోలేదు. ఏమంటే ఈ కాస్తా నాకు ఏ మూలికి? విధం చెడ్డా ఫలం దక్కాలన్నట్లు కడుపు నిండని ద్రోహం తలపెడతానా?’ అంది.

“ఏమండి రాజా, మీరేమైనా...?” అని మృగాలన్నీ వింగాణిసింహంవైపు చూశాయి.

‘ఎంత మూర్ఖులారా మీరు? అసనర మైతే ఏమి గు కుంభస్థలాన్ని బద్దలగొట్టి తింటానుగాని మన చిట్టతల్లి దాచుకున్న మిరాయి దొంగిలించేటంత నిచుట్టానేను?’ అని ఒక్కమాటు గర్జించింది సింహం.

“అంజనేయులవారి వంశంలో పుట్టి, నేను దొంగతనం చేస్తానా?” అంది కోతి.

‘అ అంజనేయులవారి స్నేహితుడైన జాంబవంతుడు మా కులపెద్ద అయి వుండగా నేను దొంగిలిస్తానా?’ అనివెప్పి తప్పుకుంది ఎలుగుబంటి.

జలాగ ఎవరికి వారు ‘మేం కాదంటే మేం కా’దనేసరికి గుఱ్ఱం గాడిదతో, ‘ఏం తమ్ముడూ, దొంగ ఎవడో మనలోనే ఉండాలి. వాణ్ణి కనుక్కోడం ఎలాగో ఆలోచించు’ అంది. ‘ఆలోచించటానికి నా బుద్ధి అంత గొప్పది కాదు. అటువంటి

సామర్థ్యం మనలో ఒక్క నక్కబావకే ఉంది' అన్నది గాడిద.

నక్క ఇదివిని 'సామర్థ్యానికేముంది ఇందులో. అంతగా తెలుసుకోవాలనిఉంటే దొంగను ఇట్టే పట్టేస్తాను!' అంది.

'చెప్ప, చెప్ప' అన్నాయి జంతువులన్నీ.

'మీరంతా ఒక్కమాటు అటువైపు తిరిగి కళ్లు మూసుకోండి' అంది నక్క. అవి అటుతిరిగి కళ్లుమూసుకున్నాయి.

అవి కళ్లుమూసి తెచేలోగా నక్క, కొలువులో ఉన్న గంధపుగిన్నెలో తన కుచ్చుతోక ముంచి తిసి గవేచివేగా ఏమీ ఎరగనట్లు నిలబడింది. నిలబడి తక్కిన జంతువులతో 'ఇంక మీరు అటు తిరగ వచ్చు. ఒక్కొక్కళ్లే వచ్చి నా తోక పట్టుకు తాగండి. దొంగఎవడో చెప్పతాను' అంది.

'సెబాషె! బాగుందీపద్ధతి!' అను కున్నాయి జంతువులు. గుఱ్ఱం, గాడిద, సింహం, ఏనుగా, కోతి, కొండముచ్చా— ఈ మొదలైన జంతువులన్నీ ఒక్కొక్కటే వచ్చి నక్కతోక లాగి వెళ్లేయి.

'అందరూ లాగటం ఐందా?' అని నక్క అడిగింది. 'ఐంది' అంటూ, జంతువులన్నీ 'ఎవరో తెలిసిందా?' అని అడిగాయి.

'తొందరపడకండి. ఒక్కొక్కళ్లే ఈ మాటు నాముందునుంచి నడిచి చేతులు ఒకమాటు చూపి పోండి!' అన్నది నక్క.

'సరే' అని ఒక్కొక్క జంతువే వెళ్లి, నక్కకి తమ చేతులు చూపించాయి. అప్పుడే అవి తమచేతుల్ని తామే ఒకమారు చూసుకున్నాయి.

'ఇదేమిటి? మా చేతులు ఇలాగ పచ్చగా ఉన్నాయి? సువాసన కూడా వేస్తోందే!' అని ఆశ్చర్యపోయాయి. నక్క వాటిచేతులుచూచి గంధం ఉన్న జంతువు నల్లా, 'నువ్వు దొంగవు కావు' అని చెప్పి పంపేసింది.

అన్ని జంతువులు అలా దాటివెళ్లగా, అఖిరికి ఎలుక ఒక్కటి మిగిలింది.

ఎలుకకూడా చేతులు మాపించి దాటుకు పోబోతుంటే నక్క, 'ఆగు! నువ్వే దొంగవి!' అని కళ్లు ఎర్రచేసి అరిచింది.

ఎలుక పారిపోబోయిందిగాని పిల్లి దాన్ని పట్టేసి కూచబెట్టి, 'కడిలేపంటే జాగర్ర!—ఏమనుకున్నావో' అంది.

గుఱ్ఱం ముందుకొచ్చి, 'నువ్వేనా చిట్టి కల్లి మిఠాయి మింగేస్త!' అని కోపంగా నకిలించేసరికి, 'నే-నే' అని ఎలుక మెల్లిగా కీచుకీచుమంది.

కోతి కివకిచలాడుతో ముందుకొచ్చి, 'ఎంత నంగనాచివే! దొంగ ఎవరో తెలుస్తే దాని తోక పుటుక్కున కొరుకుతానన్నావే!' అంటూ ఎలుక నోట్లో దాని తోకనే కుక్కు బోయింది బలవంతంగా.

సింహం అడ్డువచ్చి, 'తప్పుకో! శిశు విధించవలసింది నేను!' అని కోతిని

ఆజ్ఞాపించింది. నక్కకేసి తిరిగి, 'మంత్ర పుంగవా! ఈ మూషికాధముడు చోరుడు అని నీకు ఎలా తెలిసింది?' అని అడిగింది.

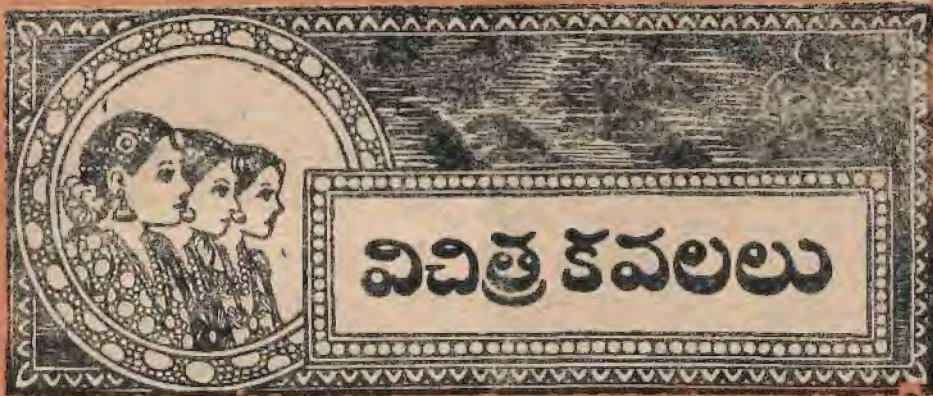
నక్క నవ్వుతో 'ప్రభూ, నా తోక లాగి నవ్వుడు దొంగ ఎవరో తెలిసిపోతుందని అన్నాను గనక ఈ ఎలుక భయంకొద్దీ నా తోక తాకటమే మానేసింది! అందువేతనే మీ అందరికీ అంటుకున్న గంధం దీని చేతులకి అంటుకోలేదు. గంధం లేక పోవటంతోనే పట్టేశాను!' అంది.

నక్క తెలివికి సింహం ఎంతగానో మెచ్చుకుంది.

ఆ తరువాత పిల్లితో 'పిల్లీ, మన చిట్టి తల్లికి ద్రోహం తలపెట్టిన ఈ కీచుగాడికి కొలుపులో ఉండే అర్హతలేదు. వాడిని పై మెట్టుకు తీసుకుపోయి, అక్కడనుంచి కొలుపువెనకాల అగాధంలోకి తోసివెయ్యి!' అన్నది. వెంటనే పిల్లి ఆ పనిచేసింది. ఎలుక కలుగులోకి దూరిపోయింది.

17

[ఎలాగో గడ్డవువాడిని కలుసుకున్నాడు ఉదయనుడు. అంతలో రాక్షసుడు రాగా ఒక బానలో దూరాడు. అక్కడ ప్రతాపుడు—తనను పెళ్లాడుమని రాక్షమార్తెలను నిర్బంధింపసాగాడు. రాక్షసుడు ఉదయనుణ్ణి పట్టితెమ్మని నిశీధుడిని పంపాడు తరువాత—]

ఉదయనుడిని వెతికిపట్టి, అతనివద్దనున్న భస్మాలూ, అంజనాలూ తెచ్చి తనకు వప్పు చెప్పమని రాక్షసుడు నిశీధుడిని వనిలి పెట్టి పంపేటప్పుడు అధివరకు రాక్షమార్తెలను చేసినట్లుగానే అతనినికూడా మూగి చేసి మరీ వదిలాడు.

నిశీధుడు పోయిపోయి చివరకు మాళవ దేశం చేరుకున్నాడు. ఉదయనుడికి నిశీధుడికి ఏమాత్రమూ తేడా లేక, ఇద్దరూ అచ్చుమచ్చు ఒకే పోలికగా వుంటారు కనుక అతనే ఉదయను డనుకొని అక్కడి ప్రజలు ఎంతో ఆదరంతో అతనిని తమ రాజవద్దకు తీసుకువెళ్లారు.

ప్రతాపుడుకూడా ఆ వచ్చినది ఉదయనుడే ననుకున్నాడు. తను భస్మాలూ అంజనాలూ కాజేసినందుకుగాను కక్షగట్టి వాటిని తిరిగి లాగుకోవాలనే వుద్దేశంతో వచ్చాడనుకొని మనసులో భయపడ్డాడు. ఐతే పైకి మాత్రం ఏమీ ఎరుగనట్లు నటించి, “ఏమోయ్! నీవు వెళ్లిన వని కాయా, పండా?” అని అప్యాయంతో ప్రశ్నించాడు. ఆ దేశానికి తను అంతకుమునుపు ఎన్నడూ రాకపోయినా, అక్కడి ప్రజలూ, ఆ రాజు తనని యిలా ఎందుకు అదరిస్తూ వున్నారో నిశీధుడికి ఏమీ బోధపడింది కాదు. పోనీ “మీరు ఎవరిని చూచి

‘చందమామ’

“ఎవరనుకుంటున్నారో” అని అందామంటే తనకి మూగతనం సంప్రాప్తమయ్యింది! ఏమిటి చెయ్యటమా అని ఆలోచించి నివదకు సంజువల్ల తను మూగవాడినంటూ రాజుకి తెలియజెప్పాడు.

రాజుకి ఆశ్చర్యంవేసింది. “అదేమిటి ఉదయనా? నీవు క్రిందటిమారు వెళ్ళేటప్పుడు సలక్షణంగా వెళ్ళితివికదా! యిప్పుడు మూగవాణ్ణి అయినంటావేమిటి?” అన్నాడు విస్తుపోతూ.

‘ఉదయనా’ అని ఎప్పుడైతే రాజు అన్నాడో, నిశీధుడికి అంతా అర్థమయిపోయింది. వ్రాతపరికరాలు తెప్పించుమని

సంజుచేశాడు. అవి రాగానే, తను ఉదయనుణ్ణి కాననీ, ఉదయనుడు తన సోదరుడేననీ, ఉదయనుడి జాడ తెలియకనే తను యిలా బయలుదేరి వచ్చాననీ, తన సోదరుడు ఎక్కడున్నాడీ తెలియజేస్తే సంతోషిస్తాననీ వ్రాశాడు.

రాజుకి అంతా అర్థమైంది. తన బంధారం ఎక్కడ బయటపడుతుందోనని భయపడిపోయాడు. ఒక్క ముక్కలో చెప్పి బంటు, రాజుకు వచ్చివెలక్కాయ గొంతున పడ్డట్టయింది. “ఎలాగో ఉదయనుడిని మోసపుచ్చి భస్మాల్నా, అంజనాల్నా కాజేసి వాడి పీడ వదిలించుకున్నానుకదా అని సంతోషిస్తే, మళ్ళీ నీడు తయారయ్యాడే! ఉదయనుడి వివరాలు నాకు తెలిసినట్టు వీడికి చెవితే ప్రమాదం కోరి తెచ్చుకున్నట్టవుతుంది” అనుకున్నాడు.

ఇప్పుడు రాజుకి మరో దుర్బుద్ధిపుట్టింది. “ఉదయనుడెలాగో ఈపాటికి రాక్షసుడి చేతిలో చనిపోయేటంటాడు. వీడినికూడా కడతీర్చానంటే ఇక మిగిలినదల్లా మూడోవాడు. వాడూ ఎప్పుడో నా చేతిలో చిక్కి పోగలడు. అప్పుడు యిక రాకుమారైతేనేరే మార్గం ఉండదు” అనుకున్నాడు.

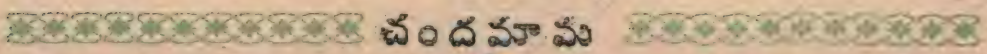
కలా అనుకుని, నిశీధుడితో “అబ్బాయీ! మీ సోదరుడు యిక్కడకు వచ్చినమాట అయితే నిజమే. కాని అతను యిక్కడ ఒక్కపూట మాత్రమే వున్నాడు. అతర్వాత అతని దారిని అతను వెళ్లిపోయాడు. ఎక్కడికి వెళ్లాడో నాకూ తెలియదు. అయితే, ఈ కష్టదశలో నీకు నేను చెయ్యగలిగిన సహాయం అంతా చేస్తాను. ఉదయనుడిని వెతకటంలో నీకు సహాయం కావాలంటే నా సేవకులలో ఒకరిద్దర్ని వెంటపంపు కాను” అన్నాడు.

అంతే చాలునన్నట్లుగా నిశీధుడు తల వంచి నమస్కరించాడు. అవెంటనే రాజు తన మంత్రిని రహస్యంగా పిలిచి “ఈ కుర్రవాడి వెంట మన భటులనిద్దర్ని పంపించు. ఈరివెలువలకు చేరుకోగానే మూడో కంటికి తెలియకుండా సఫాచేసి వెయ్యి కును” అని చెప్పాడు.

మంత్రి నిశ్చేష్టుడయ్యాడు. కాని రాజాజ్ఞ పాటించకపోతే ముందు తన తల ఎగిరిపోతుండే! చేసేదిలేక రాజాజ్ఞ ప్రకారం యిద్దరు భటులను జోడించి నిశీధుడిని పొగనంపాడు.

అక్కడ ఉదయనుడి సంగతి — యింక రెండు రోజులలో రాక్షసుడు తిరిగి వస్తాడు. ఈలోగా, వాడికి అనుమానం కలగకుండా ఏదో ఒకటి చెయ్యాలి. గెడ్డపువాడితో సంప్రతించినమీదట వాడు “నన్ను ఎప్పటిలా వ్రేలాడదీయ్యి. నువ్వు మాత్రం వాడు వచ్చేటప్పటికి ఏదో ఒకమూల జాగ్రత్తగా సిక్కివుండు. అదును చూచుకుని బైటికి జారుకో. ఆ తరువాత తక్కిన కాపలా వాళ్లతోపాటుకలిసి నువ్వు కాపలాకుపోయి నీ సోదరులు ఏమయ్యారో కనిపెట్టు. ఇప్పుడు వెంటనే చెయ్యవలసింది యిదే” అన్నాడు గెడ్డపువాడు.

“మరి వాడు వచ్చి, మూడో బాన ఏదీ అని అడుగుతాడేమో ఒకవేళ?” అన్నాడు ఉదయనుడు.

“దానికి ఒక ఉపాయం ఉందిలే. మనం పొగుచేసిన పెంకులన్నీ మళ్ళీ తెచ్చి యిక్కడ పోద్దాం” అన్నాడు గెడ్డపువాడు.

అదే ప్రకారం పెంకులు తెచ్చిపోశారు. రాక్షసుడు యిక రేపు వస్తాడనగా ఉదయనుడు గెడ్డపువాడిని ఎప్పటిలా వ్రేలాడ తీసి తను ఒకమారుమూల నశ్చి ఉన్నాడు.

అనుకున్నట్టే మర్నాడు రాక్షసుడు వచ్చాడు తరుపు తెస్తూనే మూడవ బాన ముక్కలై వుండటం చూచి, “ఇది ఎవరి

వనిరా” అని పెడబొబ్బలు పెట్టుకుంటూ గెడ్డపువాడిదగ్గరికి వచ్చాడు.

గెడ్డపువాడు ఏమీ తెలుకకుండా “నేనే బాబయ్యా! వేలాడి వేలాడి వినుగుపుట్టి, కాసేపు ఊగుదామనిపించి ఊగటం మొదలెట్టానండి. నాకు తెలియకుండానే బ్రహ్మాండంగా ఊగానండి. ఆ పూపులో నేను వెళ్లి ఆ బానకు కొట్టుకున్నానండి. అది కాస్తా క్రిందపడి యిలా ముక్కలై పోయిందండి. మన్నించాలి!” అన్నాడు.

“అఘోరించలేకపోయావ్!” అని వినుక్కున్నాడు రాక్షసుడు.

ఈ గొడవ జరుగుతున్నప్పుడే ఉదయనుడు చల్లగా జారుకున్నాడు. పగటికావలా జట్టువాళ్లు కొలనుకు బయలుదేరుతుంటే, వాళ్లతోపాటు తనూ వెళ్ళాడు. అరోజున మాటలసందర్భంలో తెలుసుకున్నాడు— తనను వెతికి పట్టటానికి నిశీధుడు రాక్షసుడిచేత పంపబడ్డట్టు, సంధ్య ఒక్కడే కొలనులో వున్నట్టును.

ఇది తెలిసినా ఉదయనుడు తెల్లబోయాడు. తను ఇక్కడేవుంటే, తనకోసం నిశీధుడు ఎక్కడని వెతికి పట్టగలడు? అతను ఎక్కడికి పోయినట్టు? ఎలాగయివా

అతనిని కలుసుకోగలిగితే బాగుండును. కాని అదెలా సాధ్యం? ఏమీ పాలుపోయింది కాదు. ఇందుకు ఏదైనా ఉపాయం చెబితే గొడ్డవువాడే చెప్పాలి అనుకున్నాడు.

అదేప్రకారం ఆ సాయంత్రం తిరిగి పొతాళగృహం చేరుకోగానే ఒక్కపరుగున గొడ్డవువాడిగదిదగ్గరికి వెళ్ళాడు. కాని చిత్రమేమిటో! గవితలుపులు బార్లగా తీసి వున్నై. గొడ్డవువాడూ లేడు, రాక్షసుడూ లేడు. దూలానికి కట్టిన త్రాడుమాత్రం వ్రేలాడుతూ వున్నది.

ఈదృశ్యం కంటబడగానే ఉదయనుడు నిలుపునా నీరైపోయాడు. “నా ఆశలన్నీ గొడ్డవువాడిమీద పెట్టుకునివస్తే యిలా అయిందేమిటి? వాడు ఏమైనట్టు? ఈ వాలికమంతా చూస్తే, రాక్షసుడు గొడ్డవువాడి మీద మండిపడివున్నట్టు తోస్తుంది. గొడ్డవువాడిని హతమార్చలేదుకదా కొంపదీసి? లేదు. అలా జరిగివుండటానికి ఏల్లేదు. గొడ్డవువాడు ఏదోతంత్రంచేసి వాడిని మాయ వుత్సగలడు. ఇక్కడే మరి ఏగదిలోనన్నా జంధింపబడి వుండవచ్చు” అనుకుంటూ ఇక్కడి గదులన్నీ వరసగా గాలించటం మొదలుపెట్టాడు.

అలా వెతుకుతుండగా ఉదయనుడి కాలు నేలమీద ఒక మీటపైన పడింది. అలా పడగానే ఎదురుగా వున్న గోడ రెండుగా విచ్చి దారి ఏర్పడింది. ఉదయనుడు ముందుకు ఒక్క అడుగు వేశాడు. అంతే రెండవ అడుగు పడనేలేదు. ఎందుచేతనంటే: తన కెదురుగా ఒక పెద్ద బంగారు ద్వారం కనుపించింది. దానికి పైనుంచి భీకరమైన మూడు సర్పాలు బ్రహ్మాండంగా బుసలుకొడుతున్నై. గొడ్డవువాడు ఆలోచింపున్నాడేమో? కాని సర్పాల్ని తప్పించుకు వెళ్ళడమెలా? తీవ్రంగా ఆలోచించాడు. మెరుపులా ఒక ఉపాయం తట్టింది.

గడ్డపువాడి గదిలో వున్న బాస ఒకటి నెమ్మదిగా దొర్లించుకు వచ్చాడు. బాసలో దూరి మూతవేసుకుని ఒక్క వినురుతో బంగారుద్వారంలోంచి దూసుకుపోయాడు. మూత తొలగించి తొంగిచూచాడు. మరే ప్రమాదం లేదనితొచి బైటపడ్డాడు.

ఆ గది చూచేసరికి ఉదయనుడి కళ్లు మీరుమిట్లుగలిపినై. గడిగోడలూ, నేలూ అంతా బంగారుమయమే. కణంసెపు విస్తు పోతూ అలాగే గదిఅంతా పరికిస్తూ వుండి పోయాడు. కాని అంతలోనే తను వచ్చిన పని గుర్తుకు వచ్చింది. గడ్డపువాడికొసం మూలమూలలా వెతకసాగాడు. కను

పించలేదు, కాని అలా వెకుతుండగానే అక్కడున్న మరో మీటపైన కాలుపడి, ఎదురుగావున్న గోడ యిదివరకటిలాగానే చీలి దారియిచ్చింది. క్రిందటిమారు జరిగినట్టుగానే ఏదో చిత్రం జరుగుతుందమే కుంటూ అడుగు ముందుకు వేశాడు.

క్రిందటిమారులాగానే ఈసారికూడా ఒక పెద్ద ద్వారం కనుపించింది. అయితే యిది వెండిద్వారం. దీనికి అరు నర్పాల వ్రేలాడుతున్నై. ఒకసారి ఉపాయం కని పెట్టివున్నవాడే కనుక ఈమటుకూడా బాసలో దూరి ఈ ద్వారంలోంచికూడా దూసుకుపోయాడు.

కాని దురదృష్టవశాత్తు, ఈసారి బాస వినురుగా దొర్లుకుంటూ పోయి ఆ వెండి గదిగోడకి కొట్టుకుని ముక్కముక్కలై పోయింది. దానితో ఉదయనుడు బైట పడ్డాడు. గడిగోడలూ, నేలూ అంతా వెండి మయమే. అయితే ఆ వింత చూస్తూ విస్తు పోతూ వుండిపోక ముందుకు పోయే మార్గమేమిటా అని వెతికాడు. కాని యిక్కడ మీట విడి కనుపించలేదు. బితే గది పైకప్పునుంచి వెండి గొలుసు ఒకటి వ్రేలాడుతూ వున్నది. ఒక్క ఎగురు ఎగిరి

అది పట్టుకు లాగాడు, ఎదురుగావున్న వెండిగోడ చల్లగా పైకి లేచిపోయి దారి ఏర్పడింది. లోపలకు అడుగు పెట్టాడు, ఈసారికూడా ఒక పెద్ద ద్వారం కనుపించింది. ఐతే యిది రత్నాలతో పొడగబడిన ద్వారం, దీనిపైనుంచి వన్నెండు సర్పాలు వ్రేలాడుతున్నై.

అంతవరకూ బానలో దూరి ఎలాగో బంగారు ద్వారం, వెండి ద్వారం దాటు కొచ్చాడు. ఆ బాన కాస్తా పగిలిపోయిందాయో! ఏమిటి మార్గం? ఇలాంటివి ఋంకా ఎన్ని ద్వారాలు దాటాలో, యింకా ఎన్ని ప్రమాదాలు ఎదుర్కోవలసివుంటుందో? పోనీ యింతటితో వెనక్కి మరలి పోదామన్నా, మళ్ళీ వెండి ద్వారందగ్గిర ఆరు సర్పాలూ, బంగారు ద్వారందగ్గిర మూడు సర్పాలూ తప్పించుకుని పోవటం ఎట్లా? పోనీ, తెగించి రత్నాల ద్వారం ప్రవేశించేందుకు ప్రయత్నిద్దామా అంటే ఒకటి కాదు, రెండు కాదు వన్నెండు సర్పాలనుంచి తప్పించుకోవాలాయో. ఎలా గండం గడవటం?

“ఏమిటా దారి, భగవంతుడా” అనుకుంటూ ఆ రత్నాలగదిలోనే కూర్చుని

తివ్రంగా ఆలోచించసాగాడు. కాని ఎంత ఆలోచించినా, ప్రాణాలకు తెగించి లోపలికి పోవటం తప్ప వేరే మార్గం కనుపించలేదు. అంటే, ముందు దానికి వ్రేలాడుతున్న సర్పాల్ని సంహరించాలి.

మారు ఆలోచన లేకుండా ఉదయనుడు సర్రున కత్తిదూసి వ్రేలాడుతున్న ఆ సర్పాలపైన ఒక్కవేటు వేశాడు. ఆ దెబ్బతో ఆరు సర్పాలతలలు తెగిపడినై. మరోదెబ్బ వేశాడు. ఈసారి అయిదింటి తలలెగిరి పోయినై. ఒక్కసర్పం మిగిలింది. దానిని తెగటార్చితే ఇక నిర్భయంగా లోపల ప్రవేశించవచ్చుకద.

ఉదయనుడు గురిచూచి కత్తి వినినాడు. శాని సర్పం ఈసారి దెబ్బ తప్పించుకొని ఒక్కవినురులో వచ్చి ఉదయనుడి చేతి మీద కాటువేసింది. చేతిలోని కత్తి కాస్తా క్రింద పడింది.

విషం ఎక్కిపోతున్నది ఉదయనుడికి. నుచ్చెమటలు పోసివై. అలస్యమైతే ప్రాణానికే మోసం. ఉదయనుడు, కత్తి తీసుకుని ఒక్కప్రేటుతో చెయ్యి సరికివేసు కున్నాడు. మరొకదెబ్బతో ఆ సర్పాన్నికూడా ఖండించివేశాడు. ముఠకీణమే స్పృహ తప్పి పడిపోయాడు.

అలా ఎంతసేపు పడిఉన్నాడో తెలి సుడు. తిరిగి స్పృహ వచ్చి చూచేసరికి తిగిన చేతినుండి శారిన రక్తం మడుగు కట్టివుంది. ఇంకారక్తం కారుతూనే వుంది. ఏమిటి చెయ్యటం భరించటంతప్ప. నాథవడుతోనే ముందుకుసాగాడు.

కొంతదూరం వెళ్లేసరికి ఒక పెద్ద గుహ కనుపించింది. అందులో రాక్షసుడు కొలు మూపున్న దేవివిగ్రహం కనుపించింది. దేవి మెడని నూటఒక్కపుర్రెలు వేలాడుతున్నై. నేటిలోనుంచి భుగభుగమంటూ అగ్ని జ్వాలలు వస్తున్నై. కళ్ళలోనుంచి తీవ్ర మైన వెలుగు, వెలుగులోనించి కిరణాలు వస్తున్నై. దేవి చెయ్యి చాచివున్నది. అరచేతి పైన ఒక గద్ద నిలబడివున్నది. దేవి విగ్రహమూ, ఆ వాతావరణమూ అంతా చాలా భయంకరంగా వున్నది.

అయినా ఉదయనుడు చలించలేదు. ధైర్యం కూడదీసుకుని విగ్రహం వైపుకి నడిచాడు. నాలుగడుగులు వేశాడో లేడో దేవి నొసటినుండి బ్రహ్మాండమైన పొగ వెలువడి గుహంతా ఒక్కసారిగా కమ్ము కున్నది. ఆ పొగలో ఉదయనుడు ఉక్కిరిబిక్కిరైనాడు. (ఇంకా వుంది)

అప్పటికి నాకు పద్నాలుగేళ్లకంటే ఎక్కువ ఉండవు. మా అన్నయ్య నాకంటే నాలుగేళ్లు పెద్ద. పడవలో తివటానికని మా అమ్మమ్మ కాల్చి ఇచ్చిన మినపరొట్టె మూటతో మేం యిద్దరం ఆమలాపురంలో రహదారి బోటు ఎక్కి రాజమహేంద్రవరం వెళుతున్నాం. పడవ ముక్కామరి చేరు కున్నాక అక్కడ కొన్ని బస్తాలూ, కొందరు మనుమలూ పడవలోకి ఎక్కేరు. వాళ్లలో పొడుగ్గా సన్నటి ఒకాయన ఉన్నాడు.

ఆయన్ని చూడటంతోనే పడవ హాల్లో ఉన్న కొందరు 'దయచెయ్యండి పేర్రాజు గారూ!' అంటూ అప్రోవించారు.

'ఖలే తమాషా మనిషి! చిత్రవిచిత్రమైన కథ లెన్నయినా వచ్చు ఈయనకి!' అన్నాడు నాపక్కనున్న మీసాలకాపు. అని 'పేర్రాజు గారూ, మంచి అద్భుతమైన విషయం ఏదైనా చెప్పండి' అని కోరేడు.

ఆయన 'అలాగే'నని, సర్దుకుని కూచున్నాక ఇలాగ ప్రారంభించాడు:

"ఇది చాలా అద్భుతమైన విషయం. వినండి. నేను అప్పుడు అమెరికాలో ఉన్నాను. అమెరికాలో ఇళ్ల అద్దెలు మన దేశంలోకన్న చాలా ఎక్కువ గనకనే నేను పెద్ద భవంతులవైపు పోక ఒక పాతయింట్లో గది ఒకటి తక్కువఖాదుగకు కుదుర్చుకుని అందులో ప్రవేశించాను.

"అక్కడకు వెళ్లిన కొత్తలో నీరూ, ఆహారం నాకు కొత్తవేసి వంట్లో అనారోగ్యం కలిగించాయి. జ్వరం వచ్చి, ఒక పదిహేను రోజులదాకా మంచమీదే ఉండి పోవలసి వచ్చింది నేను. ఆ పదిహేను రోజుల్లోనూ నాకు ప్రపంచమంతా ఆ నాలుగు గోడల మధ్యనే. ఆ ఇంట్లోకి ఏనాడూ వేశారో వెళ్లి! గోడలకు అక్కడక్కడ పెచ్చులు పెచ్చులుగా ఊడిపోయి రకరకాల ఆకారాలు

ఏర్పడ్డాము. వాటిల్లో ఒక ఆకారం పరిగా
ఒక మనిషికిమల్లే కనపడింది!

“పరికించి చూస్తేనిగదా బెల్లు ఊడి
పోయిన అచోటు, మనిషికిమల్లే ఉండటమే
కాకుండా నేను మాఊళ్లో చిన్నప్పట్నుంచి
ఏరిగున్న కోటిశ్వరుడు కోటయ్యకెట్టినిపోలి
ఉంది. చక్కా లంకగుమ్మడికాయంత
బొజ్జ అతనిది. బాగా సోలడు పాడుంపట్టే
ముక్కు! రవంత తేడాగూడా లేకుండా
ఇవన్నీ ఆ గోడమీది బొమ్మలో ప్రత్యక్ష
మయాయి నాకు!

“ఎక్కడి ముక్కామల! ఎక్కడి
అమెరికా! వీటిమధ్య దూరం కొన్నివేల

మైళ్ళుకదా! ఇంతదూరం లక్ష్యంచెయ్యక
నేను వచ్చానేగాని, మా కోటయ్యకెట్టి
ఎన్నడూ దేశం విడిచి ఎరగడే. అతడే
కదలనప్పుడు అతని బొమ్మ ఇంతదూరం
వచ్చి, ఈ గదిలో ఈ గోడమీద ఎలా వెళి
సిందో నాకు బోధపడలేదు.

‘ఏమిటి ఈ చిత్రం?’ అని ఆశ్చర్య
పోతూ ఆ బొమ్మకేసే దీక్షగా చూశాను.
చూస్తేనిగదా, మొదటిరోజున కూచుని కన
పడ్డ బొమ్మల్లా అప్పుడు నాకుమల్లేనే వెల్లికి
తలా ఒక మంచంమీద పరున్నట్లు కనప
డింది. ఇది మరి చిత్రంగా ఉండే! అగడి
లోకి ఒక్క నొఖరుతప్ప మరెవరూ రారు
వాణ్ణి. ‘ఈ బొమ్మ నీవేమైనా ముట్టు
కున్నావా?’ అని అడిగేను. ‘లేదు’
అన్నాడు. నా కేమి పాలుపోలేదు. ఆ బొమ్మ
కేసి అలా చూస్తూనే ఉండిపోయాను
నొఖరు మధ్యమధ్య మందూ, సగ్గుణావా
ఇచ్చి పోతున్నాడు.

“రోజు తరవాత రోజు గడిచింది
నాకు క్రమంగా రోగం మళ్ళి స్వస్థతకలుగు
తోంది. కాని గోడమీదిబొమ్మ ఇంకా అలాగే
పరుండి ఉంది. మరొక చిత్రమేమిటంటే
మొదట లావుగా ఎత్తుగా ఉండే అతడి

బొజ్జ క్రమంగా తరిగిపోయింది. ఆ ముక్కు కూడా పల్చబడిపోయింది! ముక్కుదాకా ఎందుకు? ఆకాటుకలాంటి శరీరచ్ఛాయే మారుతూ వచ్చి, అంతకుముందు గోడపైన స్పష్టంగా కనపడ్డ ఆకారం రోజురోజుకీ అస్పష్టంగా మారి 'కోటయ్యబొమ్మేనా ఇది?' అని అనిపించింది.

“నాకు లేచి కూచునే సత్తువ వచ్చిన తర్వాత నౌఖండో, ‘అబ్బీ, వారాపత్రిక వీదైనా తెచ్చిపెడుదూ’ అన్నాను. వాడు, మనదేశం పత్రికే ఒకటి తెచ్చి నాముందు వదేశాడు. పత్రిక విప్పి చూసినగదా, ఏముంది? ‘గోదావరి మండలం కోనసీమలోని ముక్కామల కాపురస్తుడూ కోటిశ్వరుడూ ఐన కోటయ్యశెట్టి దారుణమైన అజీర్ణవ్యాధిచేత బాధపడుతున్నాడు. ఘన వైద్యులంతా వచ్చి వైద్యం చేశారు. కుదరటం లేదు’ అని ఉన్నది.

“నేను విచారంతో పత్రిక క్రిందపడేసి గోడవైపు చూశాను. శుష్కించిపోయిన కోటయ్యశెట్టిబొమ్మ అటూ ఇటూ బాధతో బొర్లుతూన్నట్లు తోచింది నాకు. ఆ దృశ్యం చూసినరికి నాకు గుండె నిరైపోయి, నేను మరోగదిలోకి మారిపోయాను.

“మరో మూడురోజులు గడిచాక వచ్చిన వారాపత్రికలో, ‘కోటయ్యశెట్టి స్నేహకోటి నంతటిని దుఃఖసముద్రంలో ముంచేసి, స్వర్గస్థుడయ్యాడని వుంది. నేను కన్నీరు తుడుచుకుంటూ అతడి బొమ్మ ఉన్న గదిలోకి పరుగెత్తి వెళ్ళాను. ఏమి చిత్రం! గోడమీద ఆ బొమ్మ లేదు. బెల్లు ఊడిపోయి, అంతమేనా నల్లగా కనపడుతూ వచ్చిన చోటంతా వెల్లవేసినట్లు ఐపోయింది. నేను నౌఖర్పిలిచి, ‘అబ్బీ, ఈ గదికి మరామత్తు చేసి వెల్లవేశారా?’ అని అడిగేను. ‘అలాంటి దేదీ జరగలేదు, ఇప్పట్లో జరగదుకూడాను!’ అనేశాడు.”

పేర్రాజుగారు ఇలా ముగించి ఉరుకున్నాడు. శ్రోతలంతా ఇంక మెచ్చుకోటం మొదలుపెట్టారు.

‘చాలా అద్భుతంగా ఉంది! ఇక్కడుండే కోటయ్యశెట్టి ఆకారం వేలాడిమైళ్ల దూరంలో ఉన్న ఆ గోడమీద ప్రత్యక్షం కావటం చిత్రమైన విషయమే’ అన్నాడు ఒకాయన.

ఇంకొకాయన ‘ప్రత్యక్షం కావటమే కాదు; ఇక్కడ అజీర్ణంతో బాధపడుతూ వున్న శెట్టిలో వచ్చిన మార్పులన్నీ అక్కడ గోడమీద బొమ్మలో రావటం, ఇతడిక్కడ ‘హరీ’ అనటంతోనే అక్కడ ఆ బొమ్మ మాయమవటం మరి చిత్రంగా ఉంది సుమండి!’ అన్నాడు.

ఇంతలో హాలు కొనన కూర్చున్న ఒక పిద్దమనిషి, ‘ఐతే పేర్రాజుగారూ, మీరు అమెరికా ఎప్పుడు వెళ్ళేరు? అమెరికా, ఇంగ్లాండు—ఇలాంటి దేశాలకు వెళ్ళిన

వాళ్లంతా అధమం పిలకమార్చి క్రాపింగూ, పంచెకట్టు మానేసి సూట్లూ వేస్తారు. నేను మిమ్మల్ని మీ చిన్నతనంనుంచి చూస్తూనే ఉన్నాను. మీరు ఎన్నడూ పిలకా, పంచె కట్టూ మార్చినట్టుగాని పైదేశాలకు వెళ్ళినట్టుగాని లేదే! అదీగాక, మన ముక్కామలలో కోటయ్యశెట్టి అనే కోటిశ్వరుడెవడు ఉండేవాడండీ? కోటిశ్వరుని మాట అటుంచి ఒక్క లక్షాధికారైనా ఉన్నాడా అని!’ నిలదీసి అడిగాడు.

పేర్రాజుగారు నవ్వుతే, ‘నేను చెప్పిన దాంట్లో ఉన్న అద్భుతం అంతా ఇదేమరి! నేను విదేశాలకు ఎన్నడూ వెళ్లకపోయినా మన ముక్కామలలో కోటయ్యలాంటి కోటిశ్వరుడెవడూ లేకపోయినా, మీరు కోరిన తక్షణం ఇంత కథ కల్పించగలిగానా? ఇంతకన్న అద్భుతం ఏముంటుంది చెప్పండి?’ అని జేబులో డబ్బీ పైకితీసి ఒక్క పాడుం పట్టు ఎక్కించారు.

పూర్వం ఒకప్పుడు నాగలోకంలో ఒక మహానాగు ఉండేది. అపాము సర్పరాజైన అదిశేషుని ప్రాపకం సంపాదించి, ఎప్పుడూ ఆయనను ఆశ్రయించుకుని కూడాకూడా తిరుగుతో ఉండేది.

ఒకనాడు అదిశేషుడు అనాగుతో, 'ఏమోయ్, నువ్వు అస్తమానం నన్ను కని పెట్టుకు తిరుగుతున్నావు. నీమనస్సులో ఏదో కోరిక ఉన్నట్లుంది. నేను తీర్చ గలిగినట్లయితే తీరుస్తాను, సంశయించక చెప్పు' అన్నాడు.

అనాగు వెంటనే రాజుకి నమస్కరించి, 'ప్రభూ, నాకోక కోరిక ఉన్నమాట వాస్తవమే, తమరు మరొకలాగున తలచను అని అభయమిస్తే మనవి చేసుకొంటాను' అన్నాడు.

'ఫరవాలేదోయ్, నాగూ! చెప్పు' అన్నాడు రాజు అపాయంతో.

రాజు నమ్మించినందుకు నాగు పొంగిపొయి, 'స్వామీ, ఆశ్రేతుల్లో ప్రధానమైనది అయి గొప్పవాణ్ణి అనిపించుకుంటూన్న నాకు తక్కిన అన్ని నాగులకుమల్లే ఒకేఒక్క తలకాయ ఉండటం బాగాలేదు. ప్రభువుల కున్నట్లు వెయ్యి శిరస్సులు కాకపోయినా, ఒక్క సూరు తలకాయ లైనా నాకుండేటట్లు అనుగ్రహించండి, ఇదే నా ప్రార్థన' అని కోరెడు.

అదిశేషుడు నవ్వి, 'వెట్టివాడా, నాకు వెయ్యి తలలు ఉన్నాయి అంటే ఊరికే కాదు, ఈ భూలోకాన్నంతటినీ ఆ తలల పైన మోయవలసిన విధి ఒకటి ఉంది గనుక, అన్ని అవసరమయ్యాకాని లేక పోతే నేనూ మీ అందరికీమల్లే ఒకేఒక్క తలతో సుఖంగా ఉండేవాణ్ణి. సూరు తలలు కావాలనీ రెండుపందల తలలు కావాలనీ కోరుకొని, లేని బెడద తెచ్చుకుంటివంటే,

ఈ తలలన్నింటికి సందర్శిం బ చేసుకోలేక
ఇబ్బందిపడాలి. కనుక ఉన్న ఒక్క తల
తోనూ తప్పిపడి ఊరుకోవటం మేలు
అని నలహా చెప్పేడు.

కాని నాగుకి రాజమాట నచ్చలేదు.
'ఈ మాత్రందానికి మహా ఆర్చేవానికి
మల్లెనూ తీర్చేవానికిమల్లెనూ కోరుకోమనడ
మెందుకు తీసికూర్చొలేక?' అనుకున్నాడు
కూడాను మనస్సులో.

'ఏమంటావు?' అన్నాడు మళ్ళీ శేషుడు.

అందుకు నాగు, 'పోనీ మరొక్క తల
బనా ఆదనంగా ఇప్పించండి' అన్నాడు
చొరవచేసి.

అప్పుడు శేషుడు, 'సరే అలానే ఇస్తు
న్నాను. ఇప్పుడు నీకు తొక ఉన్నచోటును
నీవు కోరిన రెండో తల యేర్పడుతుంది.
కాని ఆ తలకు కళ్లుమాత్రం ఉండవు.
ఏమంటే, నీ మొదటి తలకుమల్లెనే ఆ
తలకుకూడా కళ్లు ఉంటే, అది నీ శరీ
రాన్ని అటు లాక్కుపోతానంటుంది. ఈ
తల ఇటూ, ఆ తల అటూ లాగడం మొద
లెడితే, నీ పని బనశ్లే. కనుక కళ్లుగల నీ
మొదటి తల నీ శరీరాన్ని నడుపుతూ
ఉంటుంది, రెండోతల అలంకారంగా
ఉంచుకో' అని చెప్పి, పంపేశాడు.

ఇప్పుడు మహానాగుకి తొక పంపుగూడా
తలగా మారిపోయి, అతనికెంతో ఆనందం,
తృప్తి, గర్వం బయల్దేరినై. తక్కిన వాగు
లన్నీ మహానాగు ఆధిక్యతమాసి ఆమాయ
పడ్డాయికూడాను.

అదిశేషుడు చెప్పిన నలహా ప్రకారం ఆ
రెండు తలలనాగు మొదట కొంతకాలం
కళ్లు ఉన్న మొదటి తలకే పెత్తనం ఇచ్చి,
అది ఎటు లాక్కుపోతే అటు వెడుతూండేది.
కాని ఒకనాడు రెండోతల దానితో, 'నీవు
నన్ను విరికోరి తెచ్చుకున్నావు! అటువం
టప్పుడు పాతదానిమీదకన్నా నామీద నీకు

నక్కువ మక్కువా, ప్రేమా, అదరణా
ఉండాలికదా. చూడగా అటువంటి లక్ష
ణాలు ఏవీలేవు సరిగదా, ఆ ముసలితలతో
ఏమంగానైనా నన్ను చూడకపోతివే! ఈ
వక్షపాతబుద్ధి నీకు ఉండటం న్యాయ
మేనా?' అని సణగటం మొదలెట్టింది.

అప్పుడు మహానాగు, 'పెద్దవాడూ,
ఏర్పాలకు రాజూ బన ఆదిశేషుని సలహా
ప్రకారం నడుస్తున్నాను. ఒక ఇంటిలో
పెత్తనం ఒకళ్ళకే ఉండాలిగాని ఇద్దరికి
ఉండటం మేలుకాదునుమా?' అన్నాడు.

అప్పుడు రెండవతల, 'అందుకు నేనూ
ఏవ్వికొంటాను. కాని ఎల్లకాలం దానిపెత్త
నమే బతే ఇంక నాపెత్తనం ఎప్పుడు?
కొన్నాళ్లు నేనూ సాగిస్తాను. దాన్ని ఊరుకో
మనండి' అని సబువు చెప్పింది.

ఈమాటకు మహానాగు, 'నువ్వు చెప్పిన
దానిలో న్యాయం లేకపోలేదు. కాని, దానికి
ఉన్న అనుభవం నీకేదీ? అన్నింటకంటా
ముఖ్యంగా, దానికి కళ్లు ఉన్నాయి.
'సర్వోద్రియాణాం నయనం ప్రధానం'
అని పెద్దలు ఊరికే అన్నారా? అన్ని అవ
యవాలలోకి కన్ను ముఖ్యం. కన్నే లేన
వ్వుడు నీవు పెత్తనం ఏంచెయ్యగలుగు

తావు? ఒకవేళ చేసినా అది 'గుడ్డిపెత్త
నమే' అనిపించుకుంటుంది. కనుక లేని
పోని బెడదఅకు పోక అక్కవెనక చెల్లెలికి
మల్లై నిశ్చింతగా ఉండు' అన్నాడు.

పైత్యం చేసినవాడికి పటిక బెల్లం
చేదు అన్నట్లు, ఈ సలహా ఆ రెండోతలకు
నచ్చనేలేదు. నచ్చక ఏంజేసింది?

మొదటి తల మామూలు ప్రకారం తన
కళ్లు ఉపయోగించి జాగ్రతగా నాగు
యొక్క కరీరాన్ని ఆహారం ఉన్న చోటుకి
వెతుక్కుంటూ తీసుకుపోబోయేసరికి,
రెండో తల, దారిలో తగిలిన ఒక మొక్క
మొదలును గట్టిగా కరిచి వట్టుకుంది.

మొదటి తల ఎంత లాగినా పాముయొక్క శరీరం సాగిందేగాని, రెండో తల తనపట్టు వదలలేదు. ఇంకా లాగితే తెగిపోతుందన్న భయంకొద్దీ మొదటితల లాగటం మానేసింది. దానితో రెండోతల తనపట్టు నెగ్గిందన్న విజయగర్వంతో తనవైపు లాగటం మొదలెట్టింది.

అప్పుడు మొదటితల నాగుతో 'చూచావా రెండోతల అటు లాక్కుపోతోంది. ఇప్పుడు ఏమంటావు?' అని ఫిర్యాదుచేసింది.

ఆందుకు నాగు, 'సరే లాగనియ్యి. ఏం చెయ్యమిరి!' అని చేసిదిలేక నిర్భూహతో తన అసహాయతను వెల్లడించింది.

అంతట మొదటితల 'నేనేం చెయ్య గలను? నీ కర్మం నీది!' అనివెప్పి విరక్తి భావంతో ఊరుకుంది.

సరే, అనుకున్నట్టుగా రెండోతల తన గుడ్డిపెత్తనం మొదలెట్టి తనసరదా తీర్చుకో బోయింది. ఒకరోజున నాగునీ, మొదటి

తలనీ కలిపి బరబరా లాక్కుపోయింది. ఎక్కడికి? ఎక్కడికో దానికే తెలియదు. తెలియటానికి, కళ్లుంటేగా? గుడ్డిమా లోకం!—వెళ్లివెళ్లి, పాపం!—భగభగ మండిపోతున్న ఒక పెద్ద అగ్నిగుండంలో పడింది. ఇంకేముంది?—పడి పడ్డంతోనే తనూ, నాగూ, మొదటితలాకూడా నిమిషంలో నునిఅయి ఊరుకున్నాయి.

ఈ సంగతి తెలియటంతోనే తక్కిన నాగులన్నీచేరి, 'ఈ మహానాగు తీరి కూచో లేక ఆపద కోరితెచ్చుకున్నాడు. భగవంతు డిచ్చిన ఒక్క తలతో తృప్తిపడక వెట్టివేసా లకు పోయి నాశనమయ్యాడు' అంటూ సానుభూతితో నిట్టూర్చినై.

ఈవిధంగా తృప్తిలేకనూ, పెద్దలనలహ విసకనూ మహానాగు సుఖాన ఉన్న ప్రాణు దుఃఖాన పెట్టుకోవటమేగాక, చివరకు కుటుంబంతోసహా అత్యనాశనం అయి పూరుకున్నది.

పూర్వం ఒక దేవాంగికి రూపవతి అని ఒక కూతురుండేది. రూపవతికి గల అందాన్నిబట్టి ఆమెకు ఆ పేరు వచ్చింది. తన అందాల కూతురుని ఏమైనా సరే పట్టపురాజుకిచ్చి పెళ్లి చేయాలని దేవాంగి ఉబలాటపడేవాడు.

అతగాడి భార్య, 'రాజు ఎక్కడ? మన మెక్కడ? మన పిల్లని ఆయన పెళ్లి చేసు కుంటాడా? వెర్రిమొర్రి ఆలోచనలకి పోక మన కులంలోనే ఎక్కడన్నా ఒక పిల్లవాణ్ణి చూచి పెళ్లి చెయ్యండి' అనేది. కాని అతడుమటుకు 'ఛా, నీకేం తెలుసు? ఊరుకో' అంటూ ఆమె మాట తోసేసి, అస్తమానం ఈసంగతే మనసులో ఆలో చిస్తూ వుండేవాడు.

ఇలా ఉండగా ఒకనాడు ఆ పట్టణం ఏలే రాజు గారే అతగాడికి ఎదురయి 'ఏమిటోయ్ విశేషాలూ?' అన్నారు.

'ఏమున్నాయి మహాప్రభూ? మేమం దరం యేకులలోంచి నూలుదారం తీసి, ఆ నూలుతో వస్త్రాలు నేస్తాం. మా అమ్మాయి రూపవతి అలాగాక వట్టగడ్డిలోంచి బంగారు నూలు తీస్తుంది!' అన్నాడు దేవాంగి.

రాజు ఆశ్చర్యపోయి 'అటైతే మీ అమ్మాయిని మా అంతఃపురానికి సంపించు. ఆ చిత్రమేషిటో చూస్తాము' అన్నాడు.

దేవాంగి యింటికి తిరిగివచ్చి భార్యతో జరిగిన సంగతి చెప్పేసరికి, "అయ్యో! కర్మమా! ఇలా ఇటువంటి విడ్డూరపు కోతలెందుకు కోశారు? ఎన్నడైనా విన్నామా కన్నామా? తీరి కూచోలేక లోపాని బెడద ఒకటి తెచ్చిపెట్టారే' అని ముక్కుమీద వేలేసుకుంది.

'ఓసి తెలివితక్కువ పెద్దమ్మా! మన పిల్లని ఏవేవిధంగా తనవద్దకు రప్పించు కునేందుకే ఈ పన్నాగం పన్నాను! మన

రూపవతి రాజుగారి అంతఃపురానికి వెళ్లి ఆయన కంటపడిందంటే దాని అందానికి ఆయన ఆశ్చర్యపోయి, గడ్డిమాట, బంగారునూలు మాటా మరిచేపోతాడు. పెళ్లి ముహూర్తం పెట్టుమని పొరోహిత్య బ్రాహ్మణికి వెంటనే కబురు చేయించేస్తాడు' అంటూ పిల్లకి చక్కగా ముస్తాబు చేయించి గుఱ్ఱబృగ్గిలో కూచోబెట్టించి, కూతురును రాజుగారికోటకు పంపించాడు.

రాజుగారు రూపవతిని చూడంతేనే ఒక రాట్నం, కదురూ, గంపెడు వట్టిగడ్డి ఆమె ముందు పెట్టి, 'నేను మళ్ళీ సాయంకాలం వచ్చేలోగా ఈ గడ్డిని బంగారు నూలుగా

తీసియ్యాలి! తిమ్మకపోతే జాగ్రత్తనుమా!!' అని చెప్పి చక్కాపోయాడు.

రూపవతికి ఏం చెయ్యాలో తోచింది కాదు. 'తీసి కూచుని నా తండ్రి ఇలాంటి ఉపద్రవం తెచ్చిపెట్టాడేమిటి? ఇప్పుడేం చేసేది? ఈ సమయంలో నాకు తోడుపడేవారెవరు' అని తలచి తలచి దుఃఖించింది.

అంతలోనే మూడు అడుగుల పొట్టి వాడొకడు కిటికీలోంచి లోపలకు దుమికి వచ్చి, 'అమ్మాయ్. నేను నీకు సాయం చేస్తాను భయపడకు' అన్నాడు. వాడికి అరడుగు పొడుగు ముక్కు, రెండు అడుగుల పొడుగు గడ్డమున్నూ ఉన్నాయి.

వాడి ఆకారం చూసి రూపవతికి మొదట భయం వేసింది కాని, రాట్నం ముందు కూచుని కదురుకు గడ్డిపరకలు తగిలించి వాడు బర్ బర్ మని రాట్నం తిప్పి బంగారు పోచలు లాగుతూవుంటే ఆమెకు ఎక్కడలేని ధైర్యమూ కలిగి అమితంగా సంతోషించింది.

ఇదిచూచి వాడు 'మరైతే అమ్మాయ్!- ఈ గడ్డినంతటినీ బంగారు దారంగా మార్చిస్తా. నాకేం బహుమతి ఇస్తావు?' అని అడిగాడు.

దానికేముంది. “నా మెడలో గొలుసు తీసి ఇచ్చేస్తానన్నది” రూపవతి తదుముకోకుండా.

‘సరే’ నని, వాడు గడ్డిసంతటిని బంగారు నూలుగా లాగేసి, ఆ పిల్ల ఇచ్చిన గొలుసు పుచ్చుకుని, కిక్కిరించి బయటకు దుమికి మాయమయ్యాడు.

సాయంకాలానికి రాజుగారు వచ్చి చూసేసరికి సాలెగూడుకన్నా ఎక్కువ నన్నుగా తీసిన బంగారు నూలు కనపడి ఆయన కళ్లు జిగేలుమన్నాయి! యది చూడగానే ఒక దురాశ కూడా పుట్టింది.

‘గంపెడు గడ్డిమాత్రమే ఇచ్చానేమిటి, పొలాలనిండా బోలెడు గడ్డిమేటులుంటును?’ అనుకొని రాజు ఈమారు ఒక మేలెడు గడ్డి తెప్పించి, ‘తెల్లవారేలోగా ఇదంతా బంగారు దారంగా తీసేయాలి. లేకపోతే చూసుకో...!’ అని చెప్పి వెళ్లిపోయాడు.

అమె తలుచుకోవటమే తడవుగా పొట్టివాడు చక్కావచ్చి, ‘సరే, ఈ మేలెడు కూడా బంగారునూలుగా తీసేస్తాను. మరి నాకు ఏమిస్తావు?’ అని అడిగాడు. “అబ్బాయీ!—ఈ ఉంగరం తప్పనావద్ద

ఇంకేమీ లేదు. కావలిస్తే ఇది తీసుకో” అంది రూపవతి.

ఆ పిల్ల కళ్లుమూసుకు తెచ్చేలోగా, బర్బరమని రాట్నం తిప్పి, మేలెడు గడ్డిని దారంగా మార్చిపెట్టెడు. అమె వేలిని ఉండే ఉంగరాన్ని చేతిలో పడేసుకుని పొట్టివాడు మాయమయ్యాడు.

తెల్లవారి వచ్చి చూడగా రాజు అశ్చర్యానికి అంతులేకపోయింది. భేస్, ఇలా తన గడ్డి అంతా బంగారం కావటం చిత్రంగానే వున్నదనుకొని పొంగిపోయి, ఈ మాటు మూడుపేట్ల గడ్డిని అమె ముందు పెట్టించాడు. ఇదంతా చూచేసరికల్లా రూప

వతికి ప్రాణం విసిగి ధైర్యంతో 'ప్రభూ, ఇంకా ఎన్నాళ్లు ఇలాగ దారం తియ్యాలి?' అని అడిగేసింది.

ఇలా అడిగినందుకు రాజుగారికి కోపం రాలేదు. ఇప్పుడాయనకి రూపవతి అంటే చాలా గౌరవం, ప్రేమా పట్టుకొచ్చాయి. అందుకని, 'ఈ మూడు మేట్లగడ్డి తీసివై, చాలు!' అని చెప్పి, చక్కాపోయాడు.

రాజు వెళ్లటంతోనే మళ్ళీ పొట్టివాడు వచ్చి "ఇదేకాదు, మీ రాజు రాజ్యంలో ఈన్న గడ్డి నంతనీ బంగారంగా మార్చేసి, పశువులకి గడ్డి లేకుండా చెయ్యగలను! మరి నాకేమిస్తావు?" అని అడిగాడు.

ఏమీ చెప్పలేక రూపవతి, కన్నీళ్లు కారస్తూ 'నాదగ్గిర ఇంకేమీ లేదే' అంది.

అప్పుడు పొట్టివాడు, 'ఈ గడ్డి సంతతిని బంగారంగా మారుస్తా. రాజు వచ్చి చూసి మెచ్చుకుని నిన్ను పెళ్ళిచేసుకుంటాడు. యేడాదికల్లా నీకు కొడుకు పుడతాడు. ఆ కొడుకును నాకు ఇస్తానంటే నీకు నూలు తీసిపెడతాను' అన్నాడు.

"రాజు నన్ను పెళ్ళిచేసుకుని, నాకు కొడుకంటూ పుడితేకదా వీడికి నేనివ్వ బోవటం? ఇప్పటికి ఈగడం గడిస్తే అప్పటి మాట చూసుకోవచ్చు" అనుకొని, రూపవతి వెప్పుకుంది. అమె కళ్లు మూసి తెరిచేలోగా గడ్డి అంతా బంగారు నూలై పడిఉన్నది. పొట్టివాడు మాయమయ్యాడు.

రాజు వచ్చాడు. నూలు చూచాడు. బ్రహ్మనందభరితుడయ్యాడు. అరోజునే రూపవతిని వివాహం చేసేసుకున్నాడు.

రూపవతి రాణిబన యేడాదికి, పున్నమ చంద్రుడులాంటి కుమారుడు పుట్టేడు. ఇరవై షికబోనాడు పిల్లవాణ్ణి తొట్టెలో పెడతారనగా పొట్టివాడు ప్రత్యక్షమై, 'రాణీ, నీ కొడుకుని తీసుకువెళ్లబానికే వచ్చాను!' అన్నాడు.

అమె గుండె గుభేరుమంది. వాగ్దానం మాట జ్ఞాపకమే లేదు. జాలిగా, అమె “అయ్యా! నా ముద్దుబిడ్డ ఎప్పుడు ఎట్లా? బదులుగా మరేమైతే కోరుకో” అంది.

“పనికిరాదు. బిడ్డనే కావాలి” అని పొట్టివాడు పట్టుబట్టేడు.

చేసిదిలేక, రాణి “పోనీ, పిల్లవాణ్ణి ఒక్క యేడాదిపాటు నావద్ద పెరగనియ్యి. తర్వాత తిసుకువెడుదాననిలే” అంది. “సరే” అని పొట్టివాడు మాయమయ్యాడు. యేడాది పూర్తి అయేసరికి పొట్టివాడు మళ్ళీ ప్రత్యక్షమై, “తే, పిల్లవాణ్ణి!” అన్నాడు.

రాణి, “అయ్యా! బిడ్డ ఇప్పుడిప్పుడే పాకడం నేర్చుకున్నాడు. కాస్త తప్పటడుగులు వేస్తోంటే చూడాలని ముచ్చటగా ఉంది. మరొక్క యేడాది పోనియ్యి” అంది. “సరే” అని చెప్పిపోయి, పొట్టివాడు సరిగ్గా మళ్ళీ యేడాదిపాటికి సిద్ధమయ్యాడు.

రాణి, “బిడ్డడి ముద్దు పలుకులు వినకుండా ఎలా ఇచ్చెయ్యను? మరొక్క యేడాది పోనియ్యి” అంటూ మళ్ళీ ఒక సారి బతిమలాడింది.

ఈసారి పొట్టివాడికి కోపంవచ్చింది. “ఎవమోయ్, నీకు వేళాకోళంగా ఉన్న

టుంది చూస్తే. నే నెవణ్ణును కున్నావ్? భూతాల్లోకల్లా గొప్ప భూతాన్ని. నా కర్మం గాలి మావాళ్ళకి నాకూ పేచీవచ్చి ఇలా చక్కావచ్చాను గాని, లేకపోతే భూతాల్ని అన్నిటికీ రాజును కావలసినవాణ్ణి. నాకు కోపం తెప్పించావో నిన్నూ, నీ బిడ్డనీ, అందర్నీ మింగేస్తాను తెలుసా?” అన్నాడు.

అప్పుడు రాణి, “భూతరాజా!—నీకూ మీవాళ్ళకి ఎందుకు పేచీ వచ్చింది?” అని మాట మార్చటానికని అడిగింది.

వాడికి కోపంతగ్గి, “అవంతా నీకెందుకులే.. కొన్ని పాడు పిచికలు చేశాయి! నా కర్మం కాలి నేను నిద్రపోతూంటే

పిచికలు ఎక్కడా చేటులేనట్టు నా గడ్డంలో
గూడు కట్టుకోవడమేమిట? .. ఎందుకులే
నీకా గడవ? మళ్ళీ వస్తాను. అప్పుడు నీ
పిల్లవాణ్ణి ఇచ్చేయ్యాలి సుమా” అని
ఖరాఖండిగా చెప్పి చక్కాపోయాడు.

ఏడాదీ ఇట్టే గడిచిపోయింది. రాణిగారి
అబ్బాయికి మాటలూ వచ్చేకాయి. భూతం
ప్రక్కకైదు గడ్డం సవరించుకుంటూ
“ఇచ్చేయ్యి పిల్లవాణ్ణి!” అన్నాడు.

ఏంచెయ్యటానికి ఆమెకు పాలుపోక
కంట నీరుపెట్టుకుని పిల్లవాడికేసి చూడటం
మొదలెట్టింది. పిల్లవాడు మాత్రం ఇంటి
దూలంకేసి వేలెట్టిచూపుతూ, “అమ్మోయ్,
పిచిగూలే! పిచికగూలు” అన్నాడు.

“ఏమిటి చెప్పా?” అంటూ రాణి
దూలంకేసి చూసేసరికి అక్కడ ఒక
పిచిక గూడు కనపడగా, అనిడకూడా
“అవునురా నాయనా, పిచిక గూడు”
అంది. దాసివాళ్లంతా ఒక్కమారుగా

“అవునండి అమ్మగారూ!—పిచిక గూడు,
పిచిక గూడు” అన్నారు.

దాంతో పొట్టివాడు కళ్లెరచేసి, “ఏమిటి
నన్ను పిచిగూడు అని ఉడికిస్తున్నారా?
మీకూ ఈ పాయికాలమే వచ్చిందా? మా
భూతాలు నన్నలా అడిస్తున్నాయనేకదా
అక్కణ్ణుంచి నేను వచ్చేస్తా” అని
బొబ్బలెడుతూ అరిచాడు.

“పిచికగూడు” అంటే ఆ పొట్టివాడు
ఉడుకుతాడని తెలిపాయింది. అమట్టున
“పిచికగూడు, పిచికగూడు” అని రాణి
చప్పట్లు చరిచింది. ఈ మాట అందిపుచ్చు
కొని దాసివాళ్లందరూ, ఎగతాళి చేయటం
మొదలెట్టేసరికి.

పొట్టివాడికి ఉడుకుబోత్తనం వచ్చేసింది.
“నన్ను మీరిల్లా అనమానం చేశారు గనక
మీ గుమ్మం ఎక్కనే ఎక్కను!” అంటూ
చక్కాపోయాడు.

పీడ వదిలించని రాణి సంతోషించింది.

ఉత్తమ పురుషుడు

CHITRA

చైనా దేశంలో ఒక పురాతన పట్టణం ఉండేది. ఆ పట్టణంలో హ్యూయెన్ అనే ఒక ధనికుడు ఉండేవాడు. వాడు చాలా దుర్మార్గుడు. ఎవరిపైన బాగా వాడికి కోపం వచ్చిందో అంటే వాళ్ళపని పట్టించాడన్న మాట. డబ్బున్నవాడు కాబట్టి రోడిలను ఉసుకొల్పి తన కోపానికి గురిబనవాళ్ళ నందరినీ హత్య చేయించటమో, మరో విధంగా హింసించటమో చేస్తుండేవాడు.

ఆ పూర్ణానే వాంగ్ అనే పేదవాడొకడు ఉండేవాడు. పేదవాడే బాగా, వాంగు ధైర్య వంతుడు. హ్యూయెన్ చేస్తూన్న అక్రమాలను అతడు సహించలేక, ఒకనాడు పని కట్టుకుని ఆ నగరాన్ని యేలే రాజువద్దకు పోయి హ్యూయెన్ ను మందలించమని ప్రార్థించాడు.

రాజు వాంగు మాట లక్ష్యపెట్టలేదు. 'ఆ ధనికుడంటే కిట్టక చెప్పతున్నాడు'

అని ఆ పోహపడ్డాడేగాని నిజమేమిటో తెలుసుకోటానికి రాజు ప్రయత్నించలేదు. పైగా 'ఇలాంటి చాడిలు చెప్పకు పో' అని వాంగుమీదే కోపపడ్డాడు.

'పేదవానిమాట పెదవికి చేటు' అన్నట్టుయింది వాంగు పని. విచారస్తూ అతడు తన యింటికి తిరిగివస్తూండగా అతనికి, "అమ్మోయ్, బాబోయ్" అని యేడుపు వినిపించింది.

"ఏమిటి చెప్తా?" అని వాంగు అక్కడికి పోయి చూసేసరికి, హ్యూయెన్ ఒక ముసిలిదాన్ని కొరడా పుచ్చుకుని తోలు ఊడొచ్చేటట్టుగా బాదుతూ వున్నాడు.

వాడు పళ్లు బిగించి, "ఇరవైనాలుగు, ఇరవైయైదు ....." అని లెక్కపెడుతూ కొడుతూండేసరికి వాంగుకి గుండె నీరై పోయింది. కోపం ఉబికివచ్చింది, తానేం చేస్తూన్నదీ తెలియకుండానే, అక్కడేదో

ఒక గునపం పడిఉంటే దాన్ని తీసుకుని
హ్యాయెను గుండెలో ఒక్కపాటు పొడి
చాడు. హ్యాయెను చచ్చి ఉరుకున్నాడు.

కోపంతో అంతపని చేశాడేకాని, ఆ కోపం
చల్లారిపోవడంతోనే వాంగు తను చేసిన
పనికి పశ్చాత్తాపపడ్డాడు. తిన్నగా రాజు
వద్దకు పోయి, “ప్రభూ, నేను హ్యాయె
నును చంపివేశాను. నాకు తగిన దండన
విధించండి” అని అడిగేడు.

అందుకు రాజు, “ఒక ధనికుణ్ణి పెద
వాడొకడు చంపివెయ్యటమా?” అని మండి
పడి, మారు అలోచన లేకుండా వాంగుకి
మరణదండన విధించాడు.

ఇంక రెండు రోజులకి వాంగుని ఉరి
తీస్తారనగా, వాంగు స్నేహితులూ, ఇంకా
ఉళ్ళో పెద్దమనుష్యులు కొందరూ చేరి
రాజుగారివద్దకు వెళ్లి, “ప్రభూ, వాంగు
చాలా మంచివాడు. చనిపోయిన హ్యాయెను
చాలా దుర్మార్గుడు. హ్యాయెను చేమూన్న
దొర్లన్వం మాచి సహించలేక వాంగు వాడి
పైస చెయ్యి చేసుకున్నాడేగాని మరొక
కారణంచేత కాదు. కనుక ఈసారి క్షమించి
పడిలెయ్యండి” అని కోరుకున్నారు.

కాని రాజు చలించలేదు. వచ్చిన
వాళ్లంతా లాభం లేదని వెళ్లిపోతుంటే
పథ్నాలుగేళ్ల బాలుడొకడు రాజుగారి
ముందు సాష్టాంగపడి, “ప్రభూ, వాంగు
ప్రాణాలకు బదులు నా ప్రాణాలు తీయిం
చండి” అన్నాడు.

ఆ మాటలు వినేసరికి, రాజుకీ అక్కడ
తక్కినవాళ్లందరికీ ఆశ్చర్యం వేసింది.

“ఎవర్రా అబ్బాయి నువ్వు?” అని
అడిగాడు రాజు.

“ప్రభూ, నేను వాంగు కుమారుణ్ణి. మా
తల్లికి మేము నలుగురు కొడుకులం. నేను
పెద్దవాణ్ణి. నేను పోయినా మా అమ్మకు
ఇంకా ముగ్గురు మిగులుతారు. కనుక

అమెకు అంతగా కష్టమొందదు. మా నాయన లేకపోతేమాత్రం కుటుంబయాత్ర జరగటమే కష్టం” అన్నాడు కుర్రవాడు.

ఈ మాటలు వినేసరికి రాజుకు ఇంకా ఆశ్చర్యం వేసింది. అయిన “ఒరే అబ్బీ, నిన్ను మీ అమ్మ పంపిందా? లేక నువ్వే వచ్చావా?” అని అడిగేను.

ఆ కుర్రవాడు, “ప్రభూ నేను మా అమ్మకి చెప్పకండానే వచ్చాను. ఏమంటే మానాయన బ్రతకటం అమెకు సంతోషమే. ఐనా కొడుకును పోగొట్టుకోటానికి ఏ తల్లి ఇష్టపడుతుంది? నెమ్మదిమీద మనస్సు ఎలాగో కుదురుపరుచుకుంటుందనే ధైర్యంతో నేనే ఇలా వచ్చేశాను” అన్నాడు.

వాడి మాటలు విన్న రాజుకి హృదయం కరిగిపోయింది. “అబ్బీ, నీ ప్రార్థన నేను అంగీకరించాను” అన్నాడు.

బాలుడు బ్రహ్మసందంతో మళ్ళీ ఒక మారు రాజుమందు సాష్టాంగపడి “ప్రభూ, నేను ధన్యుణ్ణి! తమకెంతో కృతజ్ఞాణ్ణి! ఎల్లుండివరకూ అగటం ఎందుకు? ఇప్పుడే మా నాయనను చెజునుండి విడుదల చేయించి, ఆయన స్థానే నన్ను ఉరి దీయించండి” అని ప్రార్థించాడు.

రాజు కళ్ళవెంబడి బొటబొట నీరు కారుస్తూ, “వెట్టివాడా, ‘నీ ప్రార్థన నేను అంగీకరించాను’ అనటంలో నా ఉద్దేశం నీ తండ్రి ప్రాణాలకు బదులు నీ ప్రాణాలను తీయించాలనికాదు. నీవంటి ఉత్తమ బాలుడు చిరాయువై వర్ధిల్లాలిగాని ఇలాంటి దుర్మరణానికి పాలుగాకూడదు. నీలాంటి ఉత్తమ పుత్రుణ్ణి కన్నటువంటి వాంగుకూడా ఉత్తముడే కనుక శిక్షార్హుడు కాదు. దుర్మార్గుడైన హ్యాయెనును వాంగ్ రూపంలో భగవంతుడే శిక్షించాడు” అని చెప్పి తక్షణమే వాంగును ఖైదునించి విడిపించాడు.

9

ధనరాజుగారు గొప్ప జమీందారు. ఎరిగి ఎవళ్ళకూ కానీవనా ధర్మంచేసినవాడుకాదు. ఆయనకు అవసానకాలం సమీపించేసరికి ఒక వదంతి వ్యాపించింది—తన ఆస్తి అంతా పేదలకు పంచిపెట్టబోతున్నాడని.

నలుగురూ చేరి ఆయనవద్దకు వెళ్లి, 'మా మాట యేమి చెప్పావయ్యా ధనరాజా!' అని అడిగారు. అందుకు జమీందారు వాళ్ళతో "అయ్యో నాయనలారా! పుణ్యంపాపం లేకండా, దైవచింత లేకండా రెండు చేతులా అర్పించి పడవేశాను. పది మంది పాడైతేకాని ఒకడు బాగుపడడని అంటారు. దీన్నిబట్టి చూస్తే పేదల కడుపు కొట్టికదా మనం ఇంతటివాళ్ళమయ్యాం అని అనిపిస్తున్నది. ఇప్పుడైనా పిడికిలి విప్పి, పేదల సొమ్ము పేదలకే చెందజెయ్యాలని నిశ్చయించాను. లేకుంటే, పుట్టగతు లంటాయా!" అన్నాడు ఆప్యాయతతో. జనం ఉత్సాహంతో జేజేలు కొట్టారు.

ఇంతలో జమీందారు కొడుకులు శోకాలు పెడుతూ వచ్చారు. వాళ్ళను సముదాయస్తూ ధనరాజు "అబ్బాయిలూ!—ఇలా నేను ధర్మం చేసినందుకు మీరు విచారించకండి. ఇదీ పక మంచికే వచ్చిందని నమ్మండి. ఏమంటే—చేతిలో పైసా లేకుండా నేను జీవితం ప్రారంభించాను. స్వయంకృషిపల్ల ఇంతటివాణ్ణి అయాను. మీరూ నాలాగానే ప్రయోజకులు కావటం నా వుద్దేశం" అని హితవు చెప్పాడు.

జమీందారు తన ఆస్తిని ఆ పేదవాళ్ళకు రాసియిచ్చి కన్ను మూసివేశాడు. తీరా తరవాత లెక్కలు చూడగా, నగదు నిలవ ముప్పయివేలూ, అప్పులు లక్షయాభైవేలూ అని తేలింది. అస్తికి వారసులం అంటూ చొరుచుకువచ్చిన పేదలందరూ తలకొక పన్నెండేసి రూపాయలూ ఋణదాతలకు ఇచ్చుకోవాలని కోర్టువారు డిక్రీ ఇచ్చేసరికి, వాళ్ళంతా తెల్లబోయారు!

ఒకపూళ్లో ఒక ఆశపాతు రామన్న ఉండేవాడు. వాడు డబ్బు అంటే ఏ పనకైనా ఒడంబడించేవాడు. ఈ కీలకం తెలిసిన ఒక పొరుగువారువాడు అతనివద్దకు వచ్చి “ఏమండీ రామన్నగారూ!—ఇక్కడికి రెండు కోసుల దూరంలో బ్రహ్మాండమైన ఒక పుట్ట వున్నది. ఆ పుట్టలో మహిమగల నాగుమయ్యల వున్నాయి. ఆ మహిమలవల్ల మేలు పొందటానికని, జనం ముప్పాదులా పుట్టకి మొక్కులిడి దక్షిణలు సమర్పిస్తూ వుంటారు. నేను పుట్టి బుద్ధెగినప్పటినుంచి అందులో డబ్బులు పడుతూనే వుండటం చూస్తూనేవున్నా” అని చెప్పాడు.

‘మరేతే, పుట్ట తవ్వి ఆ ధనమంతా నువ్వు తీసుకోలేకపోయావా?’ అని అడిగాడు రామన్న. అందుకు వాడు “అమ్మయ్యా! పుట్ట తాకటమే!! నాగుమయ్యల జోలికి పోయామంటే రెండు కళ్ళూ దించుకపోస్తా?” అన్నాడు పొరుగువాడు.

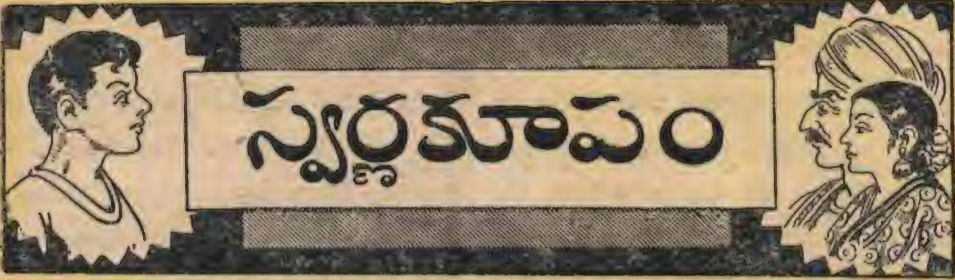
‘మనవాళ్ళ పిచ్చినమ్మకాలంటే ఇవే. ఆ పుట్ట ఎక్కడుందో నాకు చూపించు. ఈ రహస్యం పట్టకైతెలియనివ్వకునుమా!’ అంటూ ఒక ఐదు రూపాయలు వాడి చేతులో పెట్టాడు, రామన్న.

రాత్రికి రాత్రి రామన్న పదిమంది కూలీలను వెంటబెట్టుకు వెళ్లి పుట్ట తవ్వింపాడు. నాగుల్ని తరిమివేయించాడు. అందులో ఒక నాగు వచ్చి కూలీలలో ఒకణ్ణి కాటు వేసింది. వాడి కుటుంబానికి భరణ మిచ్చుకోవలసివచ్చింది, తీరా రామన్న. పుట్ట అడుక్కంటా తవ్పించి చూడగా సుమారు మూడువందలు రాగి కాసిలు మాత్రం కనిపించినై! అనగా మూడు రూపాయల చిల్లర అన్నమాట!! పొరుగువారి వాడికి బహుమతి; కూలీవాడి కుటుంబానికి భరణం చేతినివదిలి, ఈమూడరూపాయల చిల్లరమాత్రం దక్కింది!!! ఈ పరాభవానికి రామన్న సిగ్గుపడి, బుద్ధి తెచ్చుకున్నాడు.

అక్టోబరు నెల మాకు వచ్చిన చిట్టికథలలో పై రెండు కథలూ బహుమతి పొందినై.

9-వ కథ—వ్రాసినది: పి. రుక్మిణి, నెల్లూరు — బహుమతిగా ఈమెకు టాయ్లెటు సెట్టు ఒకటి పంపుతున్నాం. 10-వ కథ—వ్రాసినది: జి. రమణ, అర్కోణం బహుమతిగా అతనికి ఇంగ్లీషు-తెలుగు డిక్షనరీ పంపుతున్నాం.

ఓక పల్లెలో విక్రముడనే పేద కుర్రవాడొకడుండేవాడు. తన పూళ్లో తనకు గడిచే ఎత్తు కనపడక, వాడు ఒక పట్నం చేరుకొని, బజారుమొనలో నిలబడి, కనపడ్డవారినల్లా 'ఏమండీ, మీకు నౌఖరు కావాలా?' అని అడుగుతూ వచ్చాడు. 'మాకు అక్కర్లేదండీ' 'మాకు అక్కర్లేదండీ' అంటూ వాళ్ల దారిని వాళ్లు చక్కాబోయేవారు.

ప్రాద్దుగుంకే సమయానికి తళతళ మెరిసిపోతూన్న జలతారు దుస్తులు వేసుకుని ఒక వర్తకుడు వచ్చాడు. దుస్తులు చూస్తే చాలా ధనవంతుడులాగ ఉన్నామొగం చూస్తేమాత్రం గుడ్లగూబలాగ ఉండటంవేత, విక్రముడికి ఆ వర్తకునితో మాట్లాడ బుద్ధి వేసిందికాదు.

ఆ వర్తకుడే విక్రముణ్ణి పలికరించి 'ఒరే అబ్బీ, నాకొక నౌఖరు కావాలి. రోజూ పదిరూపాయలు జీతం ఇస్తాను.

వస్తావా?' అన్నాడు. విక్రముడు ఆ వర్తకుడివద్ద కుదిరి, వాని వెనకాలే వెళ్లేడు.

వర్తకుడు ఓడరేవుకి వచ్చి, తన ఓడలో విక్రముణ్ణి కూచోబెట్టుకుని, ఇంటికి వెళ్లేడు. ఆ ఇల్లు చాలా చిత్రమైంది. అది సముద్రంలో ఒక పెద్దకొండవారని ఉండే చాలా గొప్ప భవనం. గోడలన్నీ బంగారపువి! వాసాలన్నీ వెండివి!! పెంకులన్నీ భమిడివి!! విక్రముడు ఆశ్చర్యంతో ఆ వర్తకుని వెనకాలే భవనంలో ప్రవేశించాడు. వాళ్లకి పదహారేళ్ల బాలామణి ఒకరై ఎదురైంది. ఆ అమ్మాయి శరీరచ్ఛాయ బంగారపు కాంతిని మించివున్నది.

ఆ అమ్మాయి అందం చూసి విక్రముడు విస్తుపోయాడు. అన్నట్టు విక్రముడుకూడా చాలా అందమైనవాడూ, బలమైనవాడూను. ఆతన్ని చూసేసరికి ఆ అమ్మాయికికూడా అలాగే అనిపించింది. ఆతన్ని చూడగానే

అమెకు జాలీ, విచారమూ కలిగినై. ఆ సంగతి గుడ్లగూబయ్య కనిపెట్టలేదుగాని, విక్రముడు మాత్రం కనిపెట్టేడు. ఐనా, అవిడ జాలికి గల కారణంమటుకు ఊహించుకోలేకపోయాడు.

గుడ్లగూబయ్య విక్రముడికి రాత్రి భోజనం పెట్టింది, 'అబ్బీ, పెందరాళే నిద్రపో. మనం తెల్లవారుఝామునే లేచి ఒకచోటికి వెళ్ళాలి'—అని పడుకోవటాని కొక గది చూపించాడు. గుడ్లగూబయ్య తన గదికి పోవటంతోనే అంతకుముందు విక్రముడికి కనపడిన బాలామణి చడి చప్పుడూ కాకుండా మెల్లిగా అతనివద్దకు వచ్చి, అతని చేతిలో కాగితంలో చుట్టి ఉన్న ఒక గాజుబుడ్డిని పెట్టి, ఒక్కమాట ఐనా అడకుండా వెళ్లిపోయింది. విక్రముడు అశ్చర్యపోతూ ఆ కాగితం విప్పిచూసుకునే సరికి అందులో 'నీకేమైనా అపద మూడితే ఈ గాజుబుడ్డిని బద్దంబొట్టు' అని రాసి ఉంది. ఎందుకైనా మంచిద'ని ఆ బుడ్డిని మొలలో దోపుకొని, అతడు నిద్రించాడు.

తెల్లవారుఝామునే గుడ్లగూబయ్య వచ్చి విక్రముణ్ణి లేపి తనకూడా రమ్మన్నాడు. ఒక గుడ్డంమీద కొన్ని గోనెసంచులు

వేసి, విక్రముణ్ణి దాని కళ్లెం పట్టుకుని తన వెనకాలే నడిపించుకురమ్మని అజ్ఞాపించాడు. వాళ్ళద్దరూ ఆ గుడ్డంతో కొండ దారమ్మటే శిఖరం ఎక్కి వెళ్లారు. వెళ్లగా వెళ్లగా పర్వతంకొనని ఒక తాడివెట్టంత ఎత్తున నిటాకూ ఒక నున్నటి పలక రాయి అడ్డువచ్చింది. ఆ శిఖరం నాలుగు వైపులా అవేమోస్తరుగా ఉంది.

'నలువదరపు రాతిబోషామంలా ఉన్న ఈ శిఖరం పైకి వెడితే అక్కడ బంగారపు కణికలుండే గొయ్యి కనపడుతుంది. వాటి కొనమే ముమా పచ్చాం మనం' అన్నాడు గుడ్లగూబయ్య.

ఇలా అంటూ శ్రమ తీరడానికని తెచ్చిన పర్పత్తు పెద్దసీసా విక్రమునికిచ్చి, చిన్న సీసా తను తీసుకుని తాగేశాడు. విక్రముడు వాడి బౌదార్యానికి మెచ్చుకుంటూ ఆ సీసా పర్పత్తునూ రెండు గుట్టకల్లో తాగేశాడు. తాగి తాగడంతోనే అతడికి కళ్లు మూతలు పడిపోయి, నిద్ర ముంచుకొచ్చింది.

గూబయ్య వెంటనే ఒక సంచీలోంచి పెద్ద తోలుతిత్తి ఒకటి తీసి, నిద్రబోతున్న విక్రముణ్ణి ఆ తిత్తిలో దూర్చి, అతడి ప్రక్కలో పాడుగాటి కామకు అతికి ఉన్న ఒక ఇనపరేకునుకూడా పెట్టి కట్టేశాడు. ఆ తిత్తిని అక్కడ అలాగనే వదిలి, వాడు

గుట్టాన్ని తీసుకుని కొంచెం దూరంగా పోయి నిలబడ్డాడు. గూబయ్య అలా వెళ్లాడో లేదో, కొండ కొననుంచి ఇనపముక్కులూ, ఉక్కురెక్కలూ గల కాకులు దిగివచ్చి, విక్రముడితో సహా ఆ తోలుతిత్తిని పైకి ఎత్తుకెళ్లి, ఆ బంగారపు గోతిలో పడేశాయి. పడవేసి, ఆ కాకులు తమ ఇనపముక్కులతో ఆ తిత్తిని పొడపటం మొదలెట్టినై.

లోపల ఉన్న విక్రముడికి మత్తు వదిలి, 'ఈ కాకులెమిటి? ఈ తిత్తి యేమిటి?' అనుకుంటూ ఊడిపడ్డాడు. తనపక్కనే తగిలిన ఇనపరేకును దొరకపుచ్చుకొని, ఆ కాకులను చెండాడివేశాడు.

విక్రముడు నిలబడి అయాసం తీర్చు కుంటూవుండగా కిందనుంచి కేక విన పడింది: 'మళ్ళీ కాకులు చుట్టుముట్టకుండా ఆ ఇనపరేకుతో బంగారు కణికలు ఎత్తి కింద పోయ్యి' అని అరిచాడు గూబయ్య.

వెంటనే విక్రముడు ఇనపవేటతో ఆ కణికల్ని ఎత్తి, ధారకట్టి కిందికి పోశాడు. గూబయ్య కణికల్ని సంచీలో నింపు కొని, 'ఇంక చాలు' అని కేకవేసి, సంచులు గుఱింపిడికెక్కించి, మెల్లిగా తిరుగుదాడి పట్టేడు.

విక్రముడు తను రాకుండా వెళ్ళిపోతూన్న గూబయ్యను చూసి, 'ఏమయ్యోయ్, నా మాటేమిటి?' అని అరిచాడు. గూబయ్య వికారంగా నవ్వుతో 'నీ మాటా? ఆ గోతి లోనే మనుషుల ఎముకలగుళ్ళు కనపడతాయి. లెక్కపెట్టి చూడు. తొంభైతొమ్మిది ఉంటాయి! నువ్వు నూరోవాడివి!!' అంటూ ఇంక వెనక్కి తిరిగి చూడక, వెళ్ళి పోయాడు.

'ఎంత దుర్మార్గుడు! ఇందుకేనా వీడు నాకు రోజూ పదిపాపాలు జీతం ఇస్తానన్నాడు!' అనుకుని విక్రముడు దిక్కులు చూసేసరికి యములాళ్లకుమల్లే చుట్టూ కాకులు కనపడ్డాయి. 'రెండు మూడు రోజులయేసరికి ఉపవాసాలతో నాకు ఓపిక తగ్గిపోతుంది. అప్పుడు ఇంక ఈ కాకులతో పోట్లాడలేక, వీటికి బలి ఐపోతానుకాబోలు' అని ఆధైర్యపడ్డాడు.

ఐనా గుండె నిబ్బరం చేసుకుని, ఉక్కుకు అగలేక చొక్కా విప్పకొబ్బోతేంటే మొలలో ఉన్న గొజుబుడ్డి చేతికి తగిలింది. వెంటనే అతనికి బాలామణి రాసిన చీటి సంగతి జ్ఞాపకం వచ్చి, గొజుబుడ్డిని బద్దల కొట్టేడు.

పెద్ద చప్పుడుతో అది బద్దలై, అందు లోంచి భయంకరమైన భూతం ఒకటి బయటపడి, విక్రమునిముందు నిలిచింది. 'అరే మానవుడా! మునీశ్వరుడు కోప గించి నన్నీ బుడ్డిలో బంధించాడు. వేలకొద్ది సంవత్సరాలనుంచి నేను ఇందులో ఉండి పోవలసాచ్చింది. నీధర్మమా అంటూ బయటపడ్డాను, ఇంక క్షణమైనా అగను. నీకు ఉపకారం చేసిపోతా. ఏమైనా కోరుకో' అంది ఆ భూతం. 'ఈ మృత్యుకూపంలోంచి నన్ను రక్షించు' అన్నాడు విక్రముడు. మరు క్షణంలో అతడు మొవట గుడ్లగూబయ్యతో తారసపడ్డ బజారులో ఉన్నాడు!

విక్రముడు ధైర్యం తెచ్చుకుని గడ్డం, మీసాలూ అమ్మే ఒక దుకాణంలో ఒక జత కొని మారవేషం వేసుకుని వుంటున్నాడు.

కొన్నాళ్ళయేసిరికి గుడ్లగూబయ్య అబజారుకు వచ్చి, మళ్ళీ నౌఖరుకొనం చూస్తున్నాడు. మాయవేషంతో ఉన్న విక్రముడే మళ్ళీ నౌఖరుగా కుదిరేడు. గుడ్లగూబయ్య విక్రముణ్ణి పోల్చుకొనేలేదు. ఇదివరకుమల్లెనే గూబయ్యతో ఆ గడ్డమయ్య ఓడలో వెళ్లి, బంగారు భవనం చేరుకున్నాడు. ఇదివరకుమల్లెనే తెల్లవారు ఝామున వాల్లిద్దరూ కొండశిఖరం మీదికి ప్రయాణమై వెళ్లారు.

ఈమాటు విక్రముడు సీసాలలోని పర్పత్తును యుక్తివల్ల తారుమారుచేసి మత్తుమందున్న పర్పత్తును గూబయ్యచేత తాగించి వాడు నిద్రలో పడ్డంతోనే తోలు తిత్తిలో దూర్చి ఆ కాకులకి వప్పగించాడు. కాకులు ఎత్తుకుపోయి, ముక్కలతో

పొడుస్తోంటే గూబయ్యకి మెలకువ వచ్చి 'బాబోయ్!' అన్నాడు. కిందనుంచి విక్రముడు తన మాయగడ్డం, మీసం తీసి గూబయ్యమీద పడేటట్లు విసిరి, 'బాబోయ్ అమ్మోయ్ అంటూ అలస్యం చెయ్యక బంగారపు కణికలు ఎత్తి, కింద పొయ్యి' అని అజ్ఞాపించాడు.

గూబయ్య కుక్కినపేసులా నేరెత్తక, విక్రముడు 'చాలు' అనేదాకా కణికలు ఎత్తిపోస్తూనేవున్నాడు. విక్రముడు తన దారిని పోబోతూంటే, పైనుంచి గూబయ్య, 'రక్షించు; రక్షించు' అని రోదనం చేశాడు. విక్రముడు, నిన్ను రక్షించటం నాతరంకాదు. ఇంతకీ సువ్వు కిందకు వచ్చి చేసేదేముండిలే. అక్కడే ఉండు రాజా!—నీకు కాకులచేత భోజనం పంపిస్తానులే. నాకు కావలసినప్పుడల్లా బంగారు కణికలు తవ్వి కింద పొద్దుగాని' అంటూ వెళ్లి, బాలామణిని చేరుకున్నాడు.

చందమామ

పజిల్
(భాషాభివృద్ధికి)

అడ్డము :

1. ఆకాశము	7. ఆరుగు
3. గరుమక	9. సీత
5. ఒక తెలి	11. ధనము
6. పట్టి	12. సంకేపము

నిలువు :

1. ఒక నది	7. ఏడాదాలము
2. మునలితనము	8. పప్పు
3. రాత్రి	9. శత్రుత్వము
4. సన్నెకట్టు	10. మంచు

వి నోద చదరం

ఇచ్చిన ఆధారముల సహాయంతో ఈ క్రింది చదరంలో మీరు ఏడుమాటలు నింపాలి. సరియైన మాటలతో మీరు నింపగలిగితే అన్నిమాటలలోని చివరి అక్షరాలు ఒకేలా వస్తయ్. అంతే కాదు. ఈ ఏడుమాటలలోనూ వచ్చే రెండో అక్షరాలను వరుసగా పైనుంచి క్రిందికి కలిపి చదివిస్తే ఒక ముఖ్యమైన పండుగ పేరు వస్తుంది.

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.
- 6.
- 7.

ఆధారములు :

1. కొది	4. గుచ్చ
2. మేఘము	5. వేడుక
3. తామర	6. గొడిద
7. ఒక బుతువు	

మీకు తెలియకపోతే జవాబుకి

56-వ పేజీ చూడండి.

ఇంద్రజాలి

PROF. SORCAR

రంగులు మారే బంతి

ఇంద్రజాలికుడు 'గుండ్రని ట్యూబ్' అమర్చిన 'నికెల్ స్టాండ్' ఒకటి, మామూలు తెల్లటి రబ్బరుబంతి ఒకటి తీసుకువస్తాడు. ఆ బంతిని 'ట్యూబ్' పైన పెట్టి నొక్కి జారవిడిస్తే క్రిందికి వస్తుంది. ఇంద్రజాలికుడు ఆ బంతిని తీసుకుని ఈసారి దీన్ని పైనుంచి ఇలాగే వదిలి నీలపుబంతిగా వేస్తానని చెబుతాడు. అలా రెండో సారి ఆ తెల్లని బంతిని ట్యూబ్ లోనుంచి జారవిడిస్తే క్రిందికి వచ్చేసరికి నిజంగా అవి నీలపు బంతిగా మారి పోతుంది. ప్రేక్షకులు ఆశ్చర్యపోయి, 'ఏదీ—మళ్ళీ ఆ బంతిని తెల్లటి బంతిగా చెయ్యి' అని కోరుతారు. ఇంద్ర జాలికుడు ఆ నీలపుబంతిని తీసుకుని ట్యూబ్ పైనుంచి జారవిడిస్తే క్రిందికి వచ్చేసరికి తెల్లటి బంతిగా మారి పోతుంది. ప్రేక్షకులు నిజంగానే తెల్లబోతారు.

అసలు ఇందులో ఉన్న కీటుకు యిది—నిజానికి ఆ నికెల్ స్టాండ్ లో కాని ట్యూబ్ లో కాని ఇంద్రజాలం ఏమీలేదు. మొదట దాన్ని తయారుచేసుకునేటప్పుడే బంతికనుక ట్యూబ్ పైనుంచి జారవిడిస్తే క్రిందికి వచ్చే పరిమాణంలో తయారు చేయించుకోవాలి. అయితే మళ్ళీ ఛరున జారిపోయేట్లుగాకూడా ఉండ కూడదు. అలా అయితే మళ్ళీ యిబ్బంది. కొంచెం బిగుతుగా—అవసరమయితే మధ్యలోనే బంతి అగ్ని పోయేట్లుగా తయారు చేయించాలి. ఈ ట్రిక్కులో ఉన్న కీటుకల్లా యిదే.

ఇంద్రజాలికుడు ప్రేక్షకులకు చూపే బంతి ఒకటే. కాని నిజానికి యిందులో ఉపయోగించబడేవి మూడు

బంతులు. రెండు తెల్లటివి - ఒక నీలపు బంతిన్ని. ఈ ప్రక్కటమ్మలో చూస్తే అది సులభంగా తెలిసి పోతుంది.

ఇంద్రజాలికుడు మొదట్లో, ఆ నికెల్ ట్యూబ్ లో అడుగున ఒక తెల్లబంతిని, దానిమీద ఒక నీలపు బంతిని అమర్చి ఉంచుకోవాలి. 'ఇదుగో ఈ ట్యూబ్ లో ఏమిలేదు' అనిచెప్పతూ పైనుంచి ఆ తెల్లబంతిని కొంచెం నొక్కి జారవిడుస్తాడు. కాని ఆ బంతి ఆ ట్యూబ్ లోనే ఉండిపోతుంది. ఆ ఒత్తిడికి అడుగున ఉన్న తెల్లబంతి క్రిందికి వస్తుంది. ఇంద్రజాలికుడు మొదట చూపిన బంతే క్రిందికి వచ్చిందనుకుంటారు ప్రేక్షకులు.

ఈసారి నీలపుబంతి అడుగుకు వస్తుందిగా! 'ఈ తెల్లబంతిని నీలపుబంతిగా మారుస్తా, చూసుకోండి!' అంటూ ట్యూబ్ లో బంతిపెట్టినొక్కి జారవిడుస్తాడు. ఇప్పుడు అడుగున ఉన్న నీలపుబంతి మాత్రం క్రిందికి వస్తుంది. అసగా, తెల్ల బంతులు రెండూ ట్యూబ్ లోనే ఉండిపోతాయి. ఇహ మిగిలినదంతా సులభమేగా?

కాని ఒక్క సంగతి మాత్రం గుర్తుంచుకోండి. ఈ ఇంద్రజాలం ప్రేక్షకులకు ఒక్కసారికన్న యొక్కువసార్లు చేసి చూపకూడదు. చాలా బావుంది మళ్ళీ చెయ్యమని వాళ్లు కోరినాసరే, ఇంద్రజాలి కుడు ఉబ్బిపోకూడదు. రెండోసారి చేసి చూపకుండా ఉండటమే శ్రేయస్కరం.

పాఠకులు ఈ గారడని గురించి యింకా వివరంగా తెలుసుకోదలిచితే, వారు 'చుడ మామ' పేరు ఉదహరిస్తూ ప్రాఫెనరుగారికి నేరుగా వ్రాయవచ్చు. మీరురాసే ఉత్తరాలు ఇంగ్లీషులోనే వుండాలి. ఇది అతి ముఖ్యం.

ప్రాఫెనరుగారి అడ్రసు యిది : —

ప్రాఫెనరు పి. సి. నర్కార్, మెజిషియన్,

12/3/A, జమీర్ లేన్, బాలీగంజ్,

కలకత్తా - 19.

రంగు వెయ్యండి—5.వ బొమ్మ కథ

ఎంతో ప్రయాసపడిన మీదట ఆ చెట్టుకు చుట్టకొనివున్న సర్పాన్ని ఎలాగో సంహరించగలిగాడు రాకుమారుడు. చెట్టుపైకి ఎగబ్రాకసాగాడు. ఐతే, ఇంతా కష్టపడి చెట్టుపైకి చేరుకునేసరికి ఆ పంచపన్నెల చిలుక కాస్తా తుర్రుమని ఎగిరిపోడుకదా అని మనసులో అందోళనగానే వున్నది. కాని చిత్రం! చిలుక కదలలేదు మెసలలేదు. రాకుమారుడు ఉప్పొంగిపోతూ చిలుకను పట్టివేశాడు. దానిని జేబులో భద్రపరచుకొని తిరుగుముఖం పట్టాడు. మరికొద్దిరోజులకల్లా మహలు చేరుకున్నాడు. మహనుభావుడు మౌనంలో వున్నాడు. రాకుమారుడు తన జేబులోని చిలుకని తీసి మహనుభావుడి ముందు వుంచాడు. కాని ఎంత! పంచపన్నెల చిలుకకు బదులు ఎర్రటిచిలుక కనపించింది. ఇది చూచి రాకుమారుడు నిశ్చలనా నీరైపోయాడు. తెల్లవారింది. మహనుభావుడు మౌనం చాలించాడు. ఎర్రచిలుక మళ్ళీ పంచపన్నెల చిలుకగా మారింది. ఇది చూచి రాకుమారుడు ఉప్పొంగిపోయాడు. మహనుభావుడు రాకుమారుడి వెన్నుతట్టుతూ 'నిన్న ఈ చిలుక ఎర్రగా ఉండటం చూచి గాభరా పడిపోయావ్ కదూ? దీని రహస్యం విను: ఒక్క అమావాస్యనాడే ఈ చిలుక పంచ రంగులు ధరిస్తుంది. మిగతా రోజుల్లో రోజుకొక రంగుగా మారుతూవుంటుంది. మొత్తానికి సాధించుకు వచ్చావ్! చాలా సంతోషం. అయితే మరొక్క షరతు వున్నది. నీకు బిడ్డపట్టిన మరుక్షణం, నీవుకానీ ఆ బిడ్డకానీ నా దేనికి బలి కావాలి. సిద్ధపడితే మీ రాకుమార్తెకు మామూలు స్వరూపం వచ్చేమార్గం చెబుతాను' అన్నాడు. ఇది విన్న రాకుమారుడు విస్తుపోయాడు. జవాబు చెప్పితీరాలె, తప్పదు. అందుకని 'సరే, ఏదో ఒకటి చేస్తాను' అని అప్పటివట్టుకు చెప్పి తప్పించుకున్నాడు.

మహనుభావుడు ఆ పంచపన్నెల చిలుకనుండి ఈ ఒకటి తీసి రాకుమారుడి కిచ్చాడు. "దీనిని వెలిగించి, ఆ పొగని చిలుకరూపంలో వున్న మీ రాకుమార్తెకు సోకనియ్యి, వెళ్లు. వాగ్దానం మాత్రం మరిచిపోకు!" అంటూ చెప్పి సాగనంపాడు.

రాకుమారుడు యిల్లు చేరకున్నాడు. చిలుకకు ధూపం వెయ్యటానికి ఏర్పాట్లు జరిగినై. మహనుభావుడు ఏర్పరచిన షరతుని రాకుమారుడు ఆస్థానవిద్వాంసుడికి ఒక్కడికే చెప్పాడు. అందువేత సంతోషానికి బదులు ఆయనకు విచారమే కలిగింది. ఇది తెలియని రాజు, రాణి మాత్రం ఆనందంలో మునిగిపోయారు.

CHITRA

రంగువెయ్యండి (కథ): 6-వ బొమ్మ

అట్టమీది బొమ్మ

ద్రుష్టరాక్షసుడైన నరకాక్షి హతమార్పివేశాడుకద శ్రీకృష్ణుడు. ఆ తరవాత పరమాత్ముడు పదహారువేలమంది గోపికలను ఒక్కసారిగా పెళ్ళాడినాడట!— ఎంత వింత!! ఎటువంటి విడ్డూరం!!! ఈ వార్త చెవినిపడగానే, చిత్రమేమిటో చూచిపడ్డామని త్రిలోకసంచారి బస నారదమహర్షికి కుతూహలం కలిగింది. వెంటనే ఆయన బయల్దేరి వెళ్లి అతివైభవంతో ప్రకాశిస్తూవుండే ద్వారకాపురి చేరుకొన్నాడు. సంతోషాతరంగలైపున్న రుక్మిణీ కృష్ణులను సందర్శించాడు.

కృష్ణుడు ఓగ్గునలేచి, మహర్షికి అర్ఘ్యపాద్యాదులిచ్చి సత్కరించాడు. కుశలప్రశ్నలైనతరువాత నారదుడు 'ఓ సర్వలోకనాయకా! లోకక్షమంకోసమని నీవు అవతారమెత్తుకావన్న సంగతి నాకు ముందే తెలుసు. నీసార కూపంలో పడిపోయినవారికి పట్టుకొమ్మవై ముక్తినిచ్చే నీ పాదయుగమే నాకు లభించింది. ఇంతకంటే ఏం కావాలి?' అని స్తుతించి, సెలవు తీసుకుని ఒక గోపిక యింటికి వెళ్ళాడు. అక్కడ గోపికతో ముచ్చటస్తూ, తాబూలచర్వణం చేస్తూవున్న కృష్ణుడు లేచిపచ్చి మహర్షికి అర్ఘ్యపాద్యాదులిచ్చాడు.

నారదుడు అమితాశ్చర్యం పొందాడు. తనివితీరక, పడిపడిగ గోపికల గృహాలు ఇంకా చూడాలనుకున్నాడు. ఒక గోపిక యింట్లో గానలోలుడైన మురళీకృష్ణుడు దర్శనమిచ్చాడు మహర్షికి. మరొక ఇంట్లో బిడ్డలనెత్తుకుని ముద్దాడుతున్న ప్రేమమూర్తి కృష్ణుడు అగుపించాడు. ఇంకొక గృహానికి పోగా ఉద్భవునితో పాచికలాడుతూ క్రీడాసక్తుడైన శ్రీకృష్ణుడు కనబడ్డాడు. మరొకచోట తీర్థాలు తీరస్తున్న న్యాయాధిపతికృష్ణుని సందర్శనం లభించింది. ఇంకొక యింటిలో బ్రాహ్మణోత్తములకు మృష్టాన్నములు పడ్డిస్తున్న లీలామానుష విగ్రహుడైన కృష్ణుడు అగుపించాడు.

ఏకకాలమందే ఇన్నిరూపులతో ప్రత్యక్షమైన ఆ పరమాత్మునికి సమస్కరించి, "దేవాడిదెవా!—నీ యోగమాయావిరాసాన్ని కనుక్కోవటం ఎవ్వతరమూ కాదు. నీ పాదపరిచర్యా మహిమవల్ల నేనెక్కడినా తెలుసుకోగలిగాను. పరమపావనమైన ఈ నీ లీలలు పాడుకొంటూ లోకాలు సుపరించుకపోతాను. అనుజ్ఞ ఇవ్వు" అంటూ, గోవిందుని సెలవు తీసికొని ఆనందంతో మరలిపోయాడు నారదుడు.

దీపావళి

"మహేశ్వర్" (మద్రాసు)

మజా మజా దీపావళి
బలే బలే దీపావళి
మతాబీల దీపావళి
రంగు రంగుల దీపావళి

ధనకిధనా తాటాకులు
గభాగుభి పచాకిలు
థాం - థాం - పచానులూ
టపటపాల చిటపచాలు
బలే బలే దీపావళి

కన్ను బున్ను తాతవలే
చిర్చుమంటు లేచింది
చుంచెలకామూతివంటి
చిన్న దైనా చిచ్చుబుడ్డి
దాని హోరు దాని జోరు
ఇంటిచూరు దాటింది.

తెలిగ్రాపు తీగ తన్ని
పైకి పైకి పోవాలని
పోతు-తే పొట్టపేలి
తున్నుమని కూలిపోయె
అయ్యయ్యో చిచ్చుబుడ్డి
మజా మజా దీపావళి.

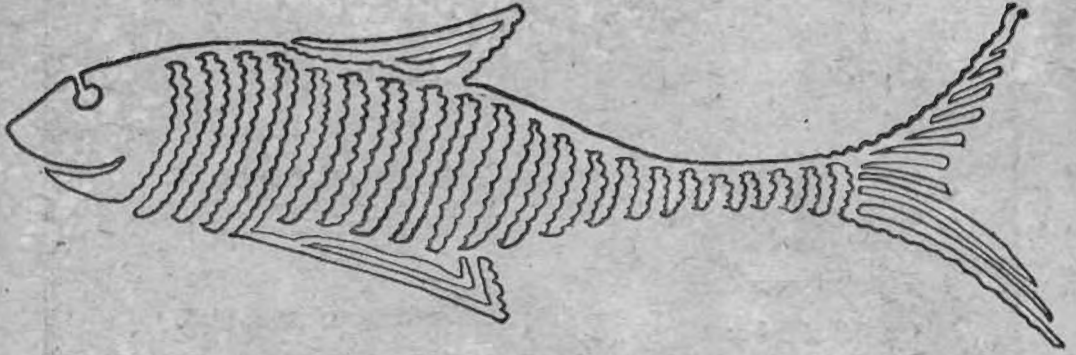
గిరగిర తెరిగే చక్రం
ధగధగలాడే పువ్వులు
జిగజిగలాడే రవ్వలు
హాయి హాయి దీపావళి !

కాయలంటే కాయలోయ్
సీమటపా కాయలోయ్
తుల్లి తుల్లి పేలి పేలి
దీపాలాల్చిం చేస్తాయోయ్
చూడ విక్కిలి చిన్నవీ
నందడిలో పెద్దవీ !
బలే బలే దీపావళి !

దీపావళి సామానులు
అనుకున్నవి కొనకుంటే
పాపాయిల కోపావళి
దీపావళి దీపావళి.

అగ్గిమీద గుగ్గిలాలు
భగ్గు భగ్గుమంటు లేచె
దుబ్బు దుబ్బు దీపావళి
మజా మజా దీపావళి.

ఒంటిగీత బొమ్మ

పంపినవారు : టి. వి. రంగస్వామి, ఆరణి

49 - పేజీలోని వినోద చదరానికి

జవాబు :

1	చ	న	ర	ము
2	నీ	ర	ద	ము
3	పం	క	జ	ము
4	ని	చ	య	ము
5	కొ	తు	క	ము
6	గా	ర్	భ	ము
7	శి	శి	ర	ము

49.వ పేజీలోని

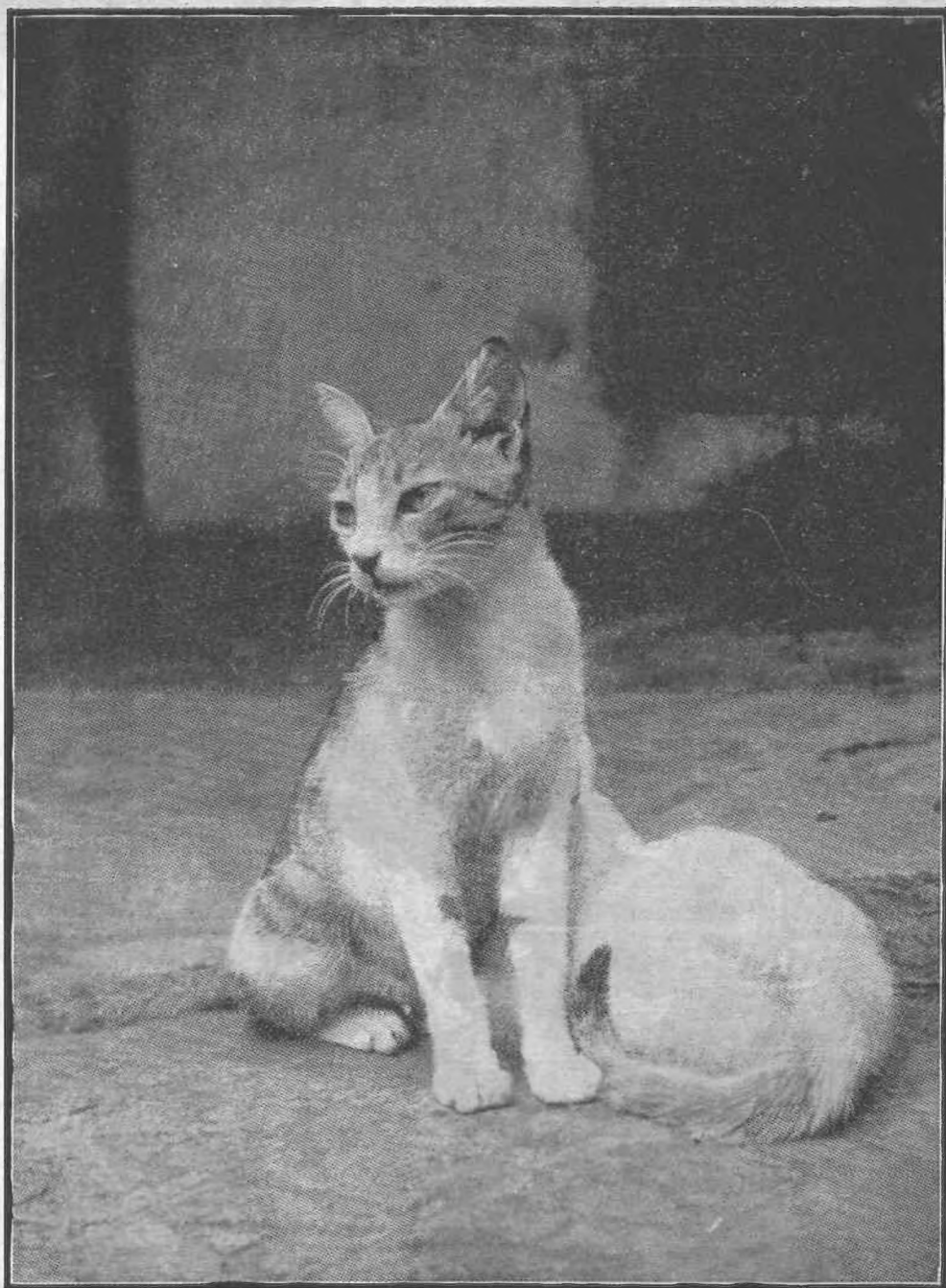
ఫజిలతికి జవాబు :

1	న	భ	2	ము	3	శా	రి	4	క
	ర్మ	ది		ర్వ		ల్ప			
5	ద	శ	మి	6	రి	క్ష	ము		
	భ	ది	క		బ్ర	దా	10	హి	
7	భ	ది	8	క	9	ర	మ		
	భ	ది		ప		మ			
11	భ	ది	ము	12	ము	ద	ము		

Controlling Editor : SRI CHAKRAPANI

Printed and Published by B. NAGI REDDI at the B. N. K. Press Ltd., Madras - 1

Chandamama, Nov. '51

Photo by B. Ranganadham

చిత్తంపే తిప్ప

